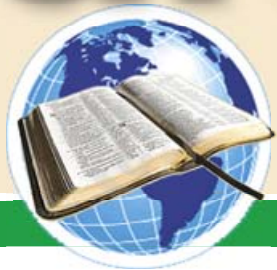

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№7 (154)
ЛИПЕНЬ
2017 РОКУ

ПІДГОТОВЛЕНО НОВУ РЕДАКЦІЮ ЗАКОНУ ПРО АЛЬТЕРНАТИВНУ СЛУЖБУ

До Верховної Ради внесено проект нової редакції Закону України «Про альтернативну (невійськову) службу», який діятиме також і в умовах мобілізації.

Авторами законопроекту № 6646, поданому 23 червня, виступили восьмеро парламентарів (Юрій Бублик, Павло Унгурян, Дмитро Тимчук та ін.), повідомляє Інститут релігійної свободи.

Проект визначає порядок направлення громадян на альтернативну службу під час проведення мобілізації та призову громадян України на строкову військову службу в особливий період, а також строки альтернативної служби у відповідних випадках.

Зокрема, пропонується передбачити, що заяви про направлення на альтернативну службу подаються не пізніше 7 календарних днів від дня одержання повістки військового комісаріату про призов. Після цього відповідний структурний підрозділ місцевої державної адміністрації розглядає таку заяву в присутності громадянина не пізніше, ніж протягом 10 календарних днів.

При цьому пропонується заборонити військовим комісаріатам вживати подальших заходів щодо призову чи мобілізації громадян, які подали заяви про направлення їх на альтернативну службу, до завершення їх розгляду та прийняття рішення по суті.

Відповідно до законопроекту № 6646, передбачено, що громадяни, які пройшли альтернативну службу, у разі мобілізації направляються для проходження альтернативної служби на строк, що у півтора раза перевищує строк військової служби, встановлений відповідними указами Президента України про мобілізацію та демобілізацію. Такий самий строк альтернативної служби встановлено на сьогодні під час призову на строкову військову службу.

ВІЙСЬКОВІ КАПЕЛАНИ В РАЙОНІ АТО МОЖУТЬ ОТРИМАТИ СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

На військових священників (капеланів), які перебували або перебувають у районі проведення антитерористичної операції (АТО), пропонується поширити соціальні гарантії, передбачені для військовослужбовців.

Законопроект передбачає внесення змін до Законів України «Про статус ветеранів, гарантії їх соціального захисту», «Про соціальний та правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», «Про боротьбу з тероризмом», «Про Збройні Сили України».

Законопроект передбачає внесення змін до Законів України «Про статус ветеранів, гарантії їх соціального захисту», «Про соціальний та правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей», «Про боротьбу з тероризмом», «Про Збройні Сили України».

Пропоновані зміни надають статус учасника бойових дій військовим капеланам, які брали участь у забезпеченні проведення операції у районі АТО. Крім цього, статус учасника війни пропонується надати капеланам, які стали інвалідами внаслідок поранення, контузії або каліцтва, одержаних під час забезпечення проведення АТО.

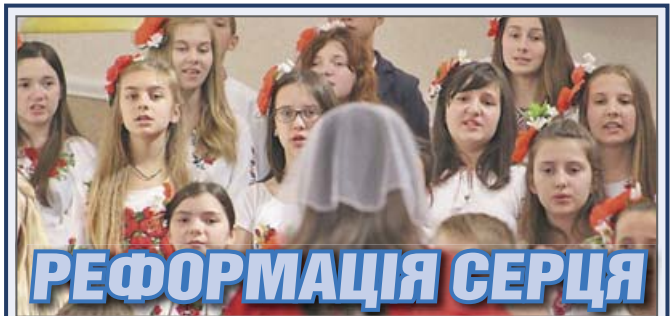
На переконання авторів законопроекту № 6643, у разі його прийняття буде вирішено на державному рівні питання статусу військових

священників (капеланів), які перебували або перебувають у районі проведення АТО. Прийняті зміни також дозволять забезпечити належний соціальний захист військових священнослужителів (капеланів) та сприятиме подальшому розвитку капеланської служби у Збройних Силах України та інших військових формуваннях.

Депутати також зауважують, що впровадження цих соціальних гарантій для капеланів у підсумку сприятиме підняттю патріотичного духа осіб рядового та офіцерського складу, що перебувають в районі проведення АТО, задоволення їх духовних потреб шляхом залучення до їх підтримки та душпастирської опіки військових священників (капеланів).

У Верховній Раді також триває робота над узгодженням фінальної редакції проекту Закону України «Про військове капеланство».

Військові священники-капелани вже багато років несуть душпастирське служіння в Збройних Силах України, Національній гвардії України та Державній прикордонній службі України.

РЕФОРМАЦІЯ СЕРЦЯ

25 червня 2017 р. основною темою ранкового недільного зібрання в Івано-Франківській церкві ХВЄ була «Реформація серця». Саме її намагалися донести до слухачів учасники дитячого хору «Співоче серденько».

На цю тему виконували хорові пісні, пісні прославлення, розповідали вірші, а також показували сценку.

Богданка Жилик у вірші свідчила про те, що вдячність Богу — обов'язкова умова благословенного життя; Аня Скицько декламувала вірш про жертвну Божу любов, здатну змінювати серця; а Христинка Веремчук заспівала авторську пісню «Прийми Христа».

На тему «Золото чи Закон Божий» проповідував пресвітер Василь Попудник, а лідер «Співочого серденька» Петро Шегда розповів про їхню працю на теренах області та за її межами і наголосив на основній місії хору — спасінні дітей.

church.if.ua.

РОБОЧА ЗУСТРІЧ ПРАЦІВНИКІВ ВІДДІЛУ ОСВІТИ УЦХВЄ ВІДБУЛАСЯ У ЗАТОЦІ

Вже третій рік поспіль робоча зустріч освітян та їхніх сімей проходила на відпочинковій базі «Фаворит» в Одеській області — цього року з 20 по 23 червня.

Програма зустрічі була насичена практичними семінарами та робочими нарадами освітян. Зокрема єпископ Хмельницької області Ростислав Мурах прочитав семінари на теми: «Що ти бачиш?», «Як нагодувати свої 5000 людей?», «Церква та виклики сучасності», а керівник відділу освіти УЦХВЄ Віктор Вознюк — семінар на тему «Батьківство».

Під час одного з вечірніх богослужінь секретар відділу освіти УЦХВЄ Богдан Галюк попередньо презентував збірку оповідань «Гіркі сливи» — результат першого Літературного конкурсу ім. Джона Буньяна.

Після богослужінь відбувалися робочі наради. Керівник робочої групи проекту «Церковне навчання (рівень А)» Ігор Капустін відзвітував про два перші етапи виконаної роботи.

Знову обговорювалося питання підручника з робочою назвою «Учнівство, наставництво, передача досвіду».

Адміністратор відділу освіти УЦХВЄ Василь Попудник подав інформацію про роботу комітету богословської освіти, який працює над стандартизацією освітніх дисциплін.

Віктор Вознюк нагадав про важливість проекту «Посібник для вчителя», над яким вже працює відділ освіти нашого братства.

Декан магістерської програми Львівської богословської семінарії Ярослав Федан запросив до участі в Першій всеукраїнській науково-практичній конференції «Сучасна богословська думка», яка відбудеться 25 листопада 2017 року у Львові.

Ректор Тернопільської біблійної семінарії Віталій Варениця поінформував присутніх про роботу над підручником «Дошлюбне консультування».

Атмосфера заходу, як і завжди, була доброзичливою, багатою на спілкування, усмішки та спільні фото на пам'ять.

Прес-служба відділу освіти УЦХВЄ.

ВІДПУСТИТИ ПРИГНОБЛЕНИХ НА ВОЛЮ

Скільки на землі пригноблених — нема їм ліку... Одні перебувають під тиском несправедливої влади, інші замкнені в клітці фізичних або інтелектуальних можливостей, ще інші поневолені невдалим сімейним життям... Але найстрашніше страждання у тих, хто прикутий до лікарняного ліжка, кому поставлено діагноз, несумісний із життям. В останні роки у нас з'явилися установи, де, за висловом медиків, безнадійно хворим допомагають гідно піти у потойбічний світ. Саме в такому лікарняному закладі, як їх тепер називають — у госпісі, працює Катерина Реп'ях, несучи надію приреченим на смерть. Пропонуємо вашій увазі інтерв'ю із сестрою Катериною.

— Віруючих, які обрали нелегке і відповідальне служіння — відвідувати важкохворих у лікарнях — нечасто зустрінеш у церквах. А госпіс — це страшне місце. Там лежать ті, у кого не лишилося вже ні краплі надії на життя, які, перш ніж опинитися на цьому фатальному ложі, отримали

від медицини усе, що та могла їм дати. Як приймають Слово ці люди?

— Більшість приймає. Дуже важко хворі майже всі приймають, приймають ті, у кого безвихідь, які лежать, не можуть підвестися, кого вважають безнадійним. Одного разу, зайшовши в палату, побачила

важкохвору жінку, у якої була сильна інтоксикація, біля ліжка стояв тазик, її безперервно нудило — це вже остання стадія... Жахливий запах просто забивав подих. Я підійшла, запропонувала помолитися за неї, вона не захотіла. У палаті лежало ще четверо, підійшла й до них, вони теж відмовилися: «Ми хрещені, ми вже прийняли Христа». Бог повертає мене до тієї жінки, не чекаючи запрошення стала молитися за неї. Бачу, буквально на очах Бог впливає в неї сили. Після молитви вона підвелася і прийняла Господа. Сіла на ліжку, надягла окуляри й стала читати Євангеліє. Потім ми разом славили Христа.

Я була така рада за неї! Коли ті православні побачили славу Божу, то Господь так сильно торкнувся їхніх сердець, що вони забули про своє православ'я, усі четверо покалися і прийняли Ісуса.

Ще пам'ятаю китайку одну. Стан її був дуже важкий, запах — страхотливий. Коли я до неї підійшла, Бог захистив мене від усіх цих запахів, я нічого не відчувала. Підійшла, взяла її за плече й стала молитися. Російську вона знала добре, так що все, що я казала, вона розуміла. І приймала. Разом ми звершили молитву покаання.

Через кілька днів підійшла до медсестри, запитала про цю китайку. Завжди після свого відвідування цікавилася, як люди, за яких молилася. Медсестра сказала: «Її вже немає, вона пішла у вічність, пішла в той же день, коли ви з нею говорили». Сумна новина! Але в серці моєму радість: Бог відкрив їй двері до вічного життя. Це одна душа врятована! Слава Господеві!

ДОРОГИ РОЗГУБЛЕНОГО ПОКОЛІННЯ

«Усі ми — утрачене покоління» (Гертруда Стайн)

В одній із публічних дискусій відомий український богослов Сергій Санников сказав таку фразу: «Нинішнє покоління — це люди, які загубили себе». Мається на увазі пострадянське покоління, світогляд якого формувався у 90-ті роки минулого століття та на початку ХХІ ст. Чи мав автор цієї думки рацію? Вважаю, що так. І це, до речі, стосується не тільки молодих людей, що зросли в цей період, але й тих, хто вийшов із радянсько-комуністичного світу. Що ж саме дає підстави говорити про наших сучасників як про загублених?

Сам термін «утрачене (або загублене) покоління» належить американській письменниці Гертруді Стайн. Так вона назвала своїх колег по творчості, які працювали в період між двома світовими війнами, започаткувавши однойменну літературну течію. Але відомим термін став після того, коли один із представників цієї течії — Ернест Хемінгуей використав фразу Гертруди Стайн як епіграф до свого роману «І сходить сонце». Він узагальнив поняття «утрачене покоління», застосувавши його до людей, які в молодому віці пішли на фронт Першої світової, рано навчилися вбивати, перейшли через усі жахіття однієї з найстрашніших воєн людства і після її закінчення не змогли адаптуватися до мирного життя. Їм не вдавалося нормально жити й працювати, будувати стосунки з людьми, вони часто божеволіли та накладали на себе руки.

Ситуація на посткомуністичному просторі, звичайно ж, не була такою катастрофічною, як у 20-30-ті роки минулого століття. Але все-таки руйнація однієї із найсильніших, найбільш впливових та вичерпаних ідеологічних систем спричинила подібний ефект. Те, що десятиліттями вкладалося в людську свідомість, чим жили й про що мріяли мільйони, що вважалося міцним та авторитетним, раптом виявилось міражем, ілюзією. Система розвалилася, як картковий будиночок, і люди відчували себе обманутими та порожніми.

Ейфорія від отриманої свободи швидко минула, не пристосоване до нових умов населення опинилося в духовному та ідеологічному вакуумі. Попередні ідеали лежали розбиті, а нові ще не сформувалися. Більше того, за законом «природа не терпить порожнечі» цей вакуум швидко почав наповнюватися всім, що потрапляло на очі, що раніше було під забороною й мало таємничо-привабливий характер. Усі досягнення та вади західного та східного світу бурхливим потоком ринули з-за зруйнованої залізної завіси і повністю дезорієнтували як представників старої системи, до якої вони скептично ставилися, так і молодих, які народилися вже в новому, несформованому світі. Люди не змогли себе знайти в умовах безробіття, розгулу бандитизму, рекету, перерозподілу влади та капіталів. Вони загубилися...

Розгублене покоління

Коли я почув фразу Сергія Санникова, відразу ж подумав: це не тільки загублене, це ще й розгублене покоління. Молоде покоління, яке повинне було змінити стару генерацію, опинилося в розгубленому стані. Їх не було кому вчити, стара комуністична школа дискредитувала себе, нова не народилася.

Батьки гарячкувато намагалися або будувати бізнес, або просто вижити. Учителями стали телебачення, відеокасети, пізніше — Інтернет і жорстока дійсність. Школярі та підлітки розгубилися без чітких цілей, орієнтирів та підтримки.

На початку 90-х років мені довелося брати інтерв'ю в одного з українських єпископів. Він про цей час сказав так: «Наше населення подібне до телят, які народилися взимку в зачиненому хліві, а з настанням весни їх вперше випустили надвір. Ви бачили, що вони перші години виробляють? Брикаються, бігають, скачуть, поки безсило не падають на землю. Нас, як тих телят, випустили з комуністичного хліва, і в нас запаморочилася голова. Ми не знаємо, за що хапатися і як насолоджуватися свободою. Це стосується й віруючих, які кинулися в різні сумнівні вчення, на все нове та привабливе».

Що ж, аналогія не дуже толерантна, але справедлива. Згадуючи пострадянське християнство, теж можна говорити про загублене та розгублене покоління. У той час, як багато свідомих віруючих, особливо молоді, відразу ж зорієнтувалися й активно стали використовувати несподівану свободу для проповіді Євангелія, багато хто розгубився. Певною мірою про них навіть забули. На порядку денному стояли інші проблеми: як швидше емігрувати з України, як розширити бізнес, як захопити душі новим західним вченням, як збудувати дім молитви на тисячу місць, як зберегти традиції своєї церкви, як... І тих «як» сотні. Молоде покоління розгублено озирається й самостійно шукає свою власну дорогу...

Шукаюче покоління

Але було б великою помилкою ставитися до пострадянських громадян незалежної України тільки як до загублених. Часто можна чути плачі, які розбещені, безпринципні, байдужі, безвідповідальні нинішні діти та молодь. Вони нічим не цікавляться, лише комп'ютери та смартфони в голові. Біблію не читають, на зібраннях відверто пасивні. Не те, що колись...

Я категорично не погоджуюся з такою позицією. Те, що серед молодого покоління спостерігаються згадані речі, — правда. Варто додати, що на зміну «розгубленому» поколінню приходить байдуже покоління. Це діти, які не знають ні тоталітарних часів, ні шоків 90-х, які звикли до більш-менш спокійного й відносно ситого життя. Яких дійсно цікавлять «круті тачки» та останні моделі айфонів.

Але, на щастя, переважну більшість молодих людей я назвав би шукачами. Далеко не всі пасивні та заціклені на гаджетах, далеко не всі байдужі щодо Бога та віри — далеко не всі загублені, розгублені та байдужі. Так, вони частково такі, але разом із тим намагаються знайти своє місце в суспільному та церковному житті. Вони свідомо шукають серйозних стосунків з Богом, прагнуть служити Йому та йти за Ним.

З одного боку, вони перевантажені сучасними технічними досягненнями, надміру захоплюються Інтернетом, іграми та соцмережами, з другого — навіть у тих заняттях, які викликають хвилювання, а то й презирство з боку старших, вони намагаються знайти свою дорогу до Бога. Власне, як зауважив один з моїх колег, прочитавши чернетку статті, молоді люди в усі часи проходили дорогою розгубленості та пошуку.

Розмовляючи з молоддю, підлітками, із власними дітьми, я бачу одну серйозну тенденцію, яка була майже непомітна за моєї молодості. Говорячи на життєві, духовні, біблійні теми, слухаючи про обмеження, заборони чи правила, сучасні діти хочуть

чути не лише авторитетну та безапеляційну думку старших чи церкви, для них дуже важливе питання: чому? Вони не задовольняються простими та об'єктивними (а часто й просто лукавими) відповідями: «Так Біблія каже!», «Так у нас в церкві прийнято», «За це наші брати сиділи». Іноді ці відповіді взагалі бувають зверхніми та недологими: «Замалий ще таке запитувати», «Бо я так сказав!», «Виростеш, зрозумієш», «Ну, якщо ти не розумієш цього, то що з тобою далі говорити».

Нинішнє молоде покоління значно випереджає попереднє за своїм інтелектуальним розвитком, діти більше за нас знають, оперують величезним обсягом інформації. І, що важливо, вони дуже швидко оцінюють навколишню ситуацію, яка постійно змінюється, і з легкістю адаптуються до неї. Тому вони схильні до аналітичного мислення, тверезого погляду на життя. Вони провокують старших на відвертий діалог, намагаються зрозуміти внутрішню суть речей, які бачать та чувають у сім'ї, у церкві. Вони вимагають серйозного та логічного пояснення. І не знаходять його. Старше покоління, на жаль, не вміє вести діалог, боїться та уникає його, тим самим втрачаючи авторитет в очах дітей. Підсвідомо відчувачи власну нездатність відповісти на те чи інше запитання, вони вимагають від молодих не тільки широго та свідомого служіння Господу, скільки дотримання своїх усталених традицій, норм та поглядів. Парадоксально, але тут розгубленим постає вже старше покоління. І це відштовхує шукаючу та думаючу генерацію ХХІ століття.

Я не хочу сказати, що в нашому християнському середовищі все так погано. Є багато служителів, і перш за все в дитячому служінні, які розуміють проблеми та особливості сучасних дітей та підлітків. Вони намагаються донести до них Євангеліє сучасною та доступною для них мовою, використовуючи сучасні засоби та досягнення. Вони мають духовне чуття й уміють спрямувати тих, хто шукає сенсу життя, у правильне русло. І це радує. Радує те, що ось уже понад чверть століття на пострадянському просторі працюють тисячі місіонерів, переважна більшість з яких — молоді люди. Два з половиною десятиліття працюючи в місії, я бачу їхню ревність та жертвовність. Буває, вони помиляються, щось їм не вдається, але вони щирі у своїх почуттях, служачи Богові.

Тому вважаю, що старше покоління віруючих несе серйозну відповідальність перед Богом за те, чи допоможуть вони молодим людям, що шукають істину, знайти її. Чи зможуть зрозуміти своїх дітей, які живуть та вчаться в зовсім інших суспільних та духовних умовах, аніж вони. Це виклик усім нам.

Деякі рази на конференціях служителів чув від працівників, що працюють з дітьми, такий аргумент: «Церкви дуже багато зусиль та коштів витрачають на служіння людям, які скопилися на моральне, духовне, суспільне дно: наркоманам, п'яницям, злочинцям. Для них створюються дороговартісні реабілітаційні центри, робота йде роками, і не завжди з позитивним результатом. А чи не краще зробити серйозний акцент на праці з дітьми, щоб просто не допустити, щоб в майбутньому вони стали, п'яницями, наркоманами, злочинцями?». І це так. Як кажуть, пожежу легше попередити, аніж загасити.

Повірте, діти та молодь нині не такі вже й погані. Вони ще не втрачені. Їхні душі — як чисті листки паперу, на яких ще потрібно щось написати. Якщо не напишемо ми, напише вулиця, напише Інтернет, напише жорстока дійсність дорослого життя. Але, щоб допомогти їм, дорослим потрібно зійти на рівень дітей, вести діалог на рівних. А ми часто намагаємося

розмовляти з ними з позиції зверхності та авторитету. Часто апелюємо до минулого, до переживань та досвіду нашої молодості. І це ще збільшує бар'єр та непорозуміння між поколіннями.

Розуміюче покоління

Наші діти живуть в особливому світі, до якого нам важко, а здебільшого й неможливо адаптуватися, який для нас часто незрозумілий та ворожий. Але це їхній світ, з його досягненнями та небезпеками. Від нього не втечеш, його не зміниш. Тому нашою молитвою повинні стати слова Ісуса за Його заступницької молитви: «Не благаю, щоб Ти їх зо світу забрав, але щоб зберіг їх від злого» (Ів. 17:15). Наше завдання — не відгородити дітей колючим дротом від світу, а навчити їх жити в ньому так, щоб вони були Людьми та Християнами (саме так, з великої літери).

Наведу цитату з лекції Сергія Вітюкова: «Одного разу ми відпочивали з друзями. Під час прогулянки містом я побачив, що наші друзі закрили дітей плащем і дуже швидко пробігли повз одне вікно будинку. Коли ми підійшли ближче, я зрозумів, чому вони так зробили. З вікна лунала гучна музика, п'яні голоси. У вікні діти могли побачити дим, що заповнював кімнату. Друга сім'я повторила те ж, що зробила перша. А я думав, як же вчинити мені, й вирішив, що не ховатиму своїх дітей від цього, тому що нам не уникнути зустрічі з цим «вікном» ні тепер, ні потім. Я розумів, що діти рано чи пізно побачать це, але тоді біля них може не бути нас. Коли ми підійшли до вікна, очі доньки розширилися, і вона запитала: «Тату, а що там відбувається?». Я нахилився, розуміючи, що маю буквально 30 секунд, і сказав: «Є люди, які не люблять Господа, у їхньому серці гріх, тому вони люблять це. Дим, алкоголь і ось така музика — це все, що їм подобається». Донька сказала: «Тату, швидше ходімо звідси! Як це жахливо». У наступні декілька тижнів я зрозумів, що моя донька засвоїла урок. Почувши подібну музику, вона казала: «Тату, а це музика з того вікна! Вона мені не подобається». Ці 30 секунд нашої розмови вплинули на її сприймання музики як такої».

Ви можете відгородити дітей від світу й тримати їх так до повноліття. Певною мірою, це добре бажання. Мені теж цього хочеться. Але потім ви, все-таки, будете змушені відпустити дітей. І вони безпомічно дивитимуться на те, що їх оточує, не знаючи, як на все це реагувати. Колишні вони все це побачать, і так би хотілося, щоб вони мали правильне уявлення й правильну реакцію на те, з чим стикнуться у своєму житті. І ці уявлення та реакції маємо сформувати ми, батьки, правильно коментуючи те, що діти бачать, і формуючи в їхній свідомості правильні висновки й правильні бажання».

«Загублене покоління», «розгублене покоління», «байдуже покоління», «шукаюче покоління»... Зрозуміло, що ці терміни, як і самі роздуми автора, певною мірою схематичні, вони не відображають усієї палітри думок та почуттів покоління, яке вже завтра прийде на зміну нинішньому. Зрештою, певною мірою і старші пройшли через ці етапи, хай і не такі чіткі та яскраві. Тому тим більше вони повинні з увагою та серйозністю поставитися до життєвих та духовних пошуків своїх дітей та онуків. Стати для них «розуміючим поколінням». Допомогти відшукати дорогу до Бога співпрацею, молитвою, підтримкою. Молоді зрозуміють старших, коли старші зрозуміють їх. І не тільки їх, але й час, у який вони живуть.

Юрій Вавринюк.

Головний редактор журналу «Благовісник».

РАДА ЦЕРКОВ ЗАКЛИКАЄ ДЕПУТАТІВ НЕ РАТИФІКУВАТИ СТАМБУЛЬСЬКУ КОНВЕНЦІЮ

Релігійні діячі переконані, що недоліки Стамбульської конвенції несуть у собі значні ризики для суспільної моралі та виховання дітей і молоді, тому закликають Верховну Раду не ратифікувати цей документ.

Про це члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій заявили на засіданні 21 червня, яке відбулося під головуванням старшого єпископа УЦ ХВС Михайла Паночка,

повідомляє Інститут релігійної свободи.

У дискусії також взяли участь і урядовці, зокрема Представник Президента України у Верховній Раді Ірина Луценко та заступник Міністра соціальної політики України Наталія Федорович. Вони представили свої бачення наслідків ратифікації Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульської конвенції), зареєстрованої як проект Закону № 0119.

Однак, на думку ВРЦіРО, основна проблема Стамбульської конвенції в тому, що вона запроваджує в законодавство України нові поняття — «гендер», «гендерна

ідентичність», «гендерна чутливість», «сексуальна орієнтація» тощо, які виходять за межі загальноприйнятого в Україні поняття «стать» та викривлюють розуміння гендерної рівності як рівності прав жінок і чоловіків, зокрема і зміст гендерної політики держави.

«На наше переконання, такий викривлений підхід може зробити Стамбульську конвенцію інструментом для популяризації в українських школах і університетах нових «гендерних ролей» та одностатевих стосунків, що було б згубним шляхом для України. Це занепокоєння обумовлюється тим, що Конвенція прямо передбачає обов'язки держав-підписантів щодо

навчання учнів «нестереотипним гендерним ролям», — заявила Рада Церков.

Релігійні діячі зауважили, що Україна має вживати дієвих заходів для протидії домашньому насильству. Однак це не повинно відбуватися зі шкодою для моральних засад українського суспільства, не повинно викривляти у дітей і молоді розуміння повноцінної сім'ї, задуманої Богом як союз чоловіка і жінки, що відповідає природі людини.

За підсумками дискусії Рада Церков заклала парламентарів не ратифікувати Стамбульську конвенцію, а натомість задля ефективної протидії домашньому насильству підтримати прийняття

законопроектів №4952 та №5294 у такому вигляді, як вони тепер доопрацьовані — з вилученням з текстів цих законів слів «сексуальна орієнтація», «гендерна ідентичність», «гендерна чутливість» та інших похідних від поняття «гендер».

Як повідомляв ІРС, на цьому засіданні Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій продовжила обговорення медичної реформи, ініційованої МОЗ, та виступила на підтримку змін у системі охорони здоров'я на користь людей.

Крім цього, ВРЦіРО підтримала ініціативу народного депутата України Ганни Гопко про проголошення 2018 року в Україні Роком Божого Слова.

Роман ШЕРЕМЕТА

**Доктор економічних наук,
професор**

Роман Шеремета родом з Івано-Франківська. Бог покликав його в юнацькому віці і дав особливе доручення – звіщати про його любов на наукових висотах. Сьогодні Роман – доктор економічних наук, професор, викладач Університету Кейс Вестерн Резерв у Клівленді, США, найкращий економіст України 2015 року за версією журналу Forbes.

Дуже приємно бути знову на рідній землі, у рідній церкві. Моє серце радіє, тому що я бачу, як церква славить Господа, як нові душі спасаються, як люди люблять Ісуса. Це найбільша радість – бачити, що Царство Господа поширюється. Слава Йому!

І разом із вами хочу поміркувати над таким питанням, як покликання Боже. Це питання мене особисто дуже турбує, тому що я знаю, що кожна віруюча людина має покликання на своє життя. Ми не випадковість, не просто якась випадкова комбінація молекул. У нас є ціль, є покликання.

У Посланні до ефесян читаємо: «Отож, благу вас я, в'язень у Господі, щоб ви поводитися гідно покликання, що до нього покликаю вас» (Еф. 4:1).

А яке ж то моє покликання? Молоді люди задають питання стосовно кар'єри, служіння, фаху... Як дізнатися про своє покликання? Чи я на своєму місці? Чи в центрі Божої волі? Так хочеться, щоб відповідь на ці запитання пролунала від Самого Господа. Але, як правило, такого нема. Господь тихим віянням вітру говорить в наше серце. То як же дізнатися про своє покликання?

Вказівки на шляху покликання

Першою вказівкою служити потреби цього світу. Коли Господь створив Адама, йому треба було доглядати за садом. І відповідно, ця потреба і була частиною покликання Адама. Можливо, ви бачите деякі проблеми у цьому світі, і ваше серце болить за це. Наприклад, бачите дитину, яка не має ні батька, ні матері. І ваше серце крається на частинки. Тоді це частина вашого покликання. А може, бачите бездомного, і ваше серце стискається від болю. Хтось потерпає за молодість, хтось – за літніх людей. І всі ці речі, які викликають у нас особливий переживання, можливо, і вказують на наше покликання.

Друге – це наші інтереси, наші захоплення. У псалмі 37:4 читаємо: «Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання». А які бажання нашого серця?

У розмові з людиною ти згадуєш про футбол, і раптом вона загоряється. От любить футбол і все, якийсь особливий інтерес викликає в неї цей вид спорту. І якщо ця людина віруюча, вона може використати це як покликання свого життя, наприклад, організовуючи певні турніри, куди можна запрошувати як віруючих, так і не віруючих. Можна навіть стати відомим футболістом і проголошувати Євангеліє на тому місці, де збираються інші відомі футболісти.

Третє – це досвід нашого життя. Написано: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, то покликанний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Напевно гарно звучить, але на практиці буває дуже важко, особливо коли стаються певні негативні речі в нашому житті, і ти говориш: Господи, а це звідки? А для чого мені ця хвороба? Чому прийшла ця біда в сім'ю? Боже, чому Ти все це допустив? Але Господь все використовує на добро. Можливо, ці переживання формують твій характер, можливо, труднощі, через які ти проходиш, Господь використовує, щоб потім ти послужив сотням інших людей, які проходять через таке саме. І можливо, саме через це Господь

ЯК ЗНАЙТИ ПОКЛИКАННЯ

формує покликання на наше життя. Четверте – це те, що інші люди, наприклад, пастор, бачать в нашому житті, це рекомендації інших людей. Можливо, батьки вам дають певні настанови. Треба прислухатися до цього.

Господь мене покликав, коли я мав 16 років, і я думав, що служити Йому можна лише коли ти пастор чи місіонер. Але, окрім цього бажання, я мав якісь таланти, якісь бажання. Мене тягнуло до економіки, математики. І я думав: Господи, як же це все поєднати? Не буду ж я як місіонер розповідати людям про диференціальні рівняння.

Я спробував багато речей, закінчив юридичний університет, пробував бути музикантом, займався плаванням, шахами. Та врешті-решт у всьому провалився, а став економістом, бо зрозумів, що Господь кличе мене до наукової роботи.

Щоб співати в групі прославлення, або проповідувати, або ще інше щось робити, треба працювати, вчитися, вдосконалюватися, і Господь вас поведе. Він сповнить бажання вашого серця. Маючи для нас покликання, Бог дає нам таланти, щоб ми могли виконати це покликання. Читаємо: «Так само ж один чоловік, як відходив, покликав своїх рабів і передав їм добро своє. І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його. І відійшов. А той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, і набув він п'ять інших талантів. Так само ж і той, що взяв два і він ще два інших набув» (Мт. 25:14-17).

Тобто ми бачимо, що господар як уособлення Бога дає таланти кожному, не всім однаково, але кожен має таланти, і наш обов'язок – використовувати ці таланти. Є таланти природні, які передаються генетично, від батьків, а є дари Святого Духа, якими Бог наділяє кожного віруючого... Коли ти стаєш дитиною Божою, народившись згори, Бог дає тобі дар Святого Духа. Про це читаємо в Рим. 12 і в 1 Кор. 12.

Хтось скаже, що не має великих талантів. Треба використовувати те, що ти маєш. Коли Христос попросив Своїх учнів нагодувати п'ять тисяч чоловік, що сказали учні? Ми не можемо, у нас тут всього п'ять хлібів і дві риби... Це все, що ми маємо... Христос каже: дайте те, що ви маєте, а я це примножу. Бог бере маленьке і робить з нього велике.

Найголовніше покликання

Для чого Господь дав нам Святого Духа? «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте» – це були Його останні слова. Найважливіше, що було на серці... Останнє, що Він міг сказати... Важливішого за це покликання немає. І Святого Духа в день П'ятидесятниці Він послав з дуже чіткою ціллю: щоб ми мали силу іти і проповідувати Євангеліє, що Добру Звістку, кожному створінню.

Тому головне покликання, незалежно від вашої кар'єри, становища, бажання вашого серця, – бути проповідниками Божого Слова, Божою Доброю Новиною.

Ви можете сказати: а як це зробити? Я ж не місіонер, не проповідник. Але скажу, дорогі брати і сестри, що всі ми – місіонери. Усі ми – проповідники. Тому що Богу потрібно, щоб християни були всюди... В економіці, в освіті і навіть в політиці. І всі християни – місіонери. Я навіть інколи використовую такий термін: «місіонери під прикриттям». Зовні науковець, політик, мер, а всередині – місіонер.

Ми всі – місіонери, це наше основне покликання. Я працюю в університеті професором, але насправді я місіонер, бо я – дитя Боже, поставлене в тому місці, щоб світлити.

Якщо ти себе вважаєш дитиною Божою, якщо ти християнин, ти – місіонер. І, напевно, найкраще місце для місіонерства – твоя робота. Ми часто говоримо, що йдемо на служіння до церкви, я вам скажу, що служіння починається, коли ми виходимо за двері дому молитви... Ми йдемо

на роботу, люди бачать нас, та чи бачать вони Христа в нашому житті? Чи бачать люди, що ми живемо християнським життям? Чи ділимося з ними Євангелієм?

Через роботу Бог відкрив мені такі двері, в які я б ніколи не міг зайти як місіонер чи пастор, та навіть як єпископ. Не хочу собі нічого присвоювати, тому що всі таланти дає Господь. Але хочу поділитися тим, що Господь зробив. А Він благословив мене так, що я увійшов у список найкращих економістів України за версією журналу Forbes і поділив перше і друге місце серед всіх економістів українського походження в Україні і у всьому світі. І, відповідно, мене почали запрошувати всі найбільші університети України: Києво-Могилянська академія, університет ім. Шевченка, Одеський, Харківський університети, Івано-Франківські університети – нафти і газу і Прикарпатський. Просять приїхати і прочитати лекції на будь-яку тему...

Минулого року я познайомився з цікавими людьми – християнами-науковцями України. І в нас виникла ідея до 500-річчя Реформації написати книгу. З наукової точки зору написати про те, як протестантська Реформація змінила Європу і чи можуть ці принципи змінити Україну. Ми залучили найкращі уми з цілого світу, 19 науковців з п'яти різних країн: Америки, Британії, Франції, Угорщини і, звичайно, з України. Це професори, академіки, науковці, лікарі, і серед них – Олександр Турчинов (секретар РНБО) і нобелівський лауреат зі США Вернон Сміт. Ми об'єдналися і написали книгу «Реформація: успіх Європи і шанс для України». У цій книзі ми розповіли, що сталося після Реформації в Європі, як протестантизм вплинув на економіку, право, науку, культуру, медицину, освіту, на владу, на всі галузі і як це спричинилося до того, що Європа так швидко стала на ноги.

Ми хочемо, щоб у нас було, як у них, ми їздимо по їхніх дорогах і кажемо: а чого в нас не такі дороги? Ми дивимся, як їм добре живеться, і питаємо: а чого нам так важко? І от у цій книзі наведено факти, статистику з понад 300 наукових джерел, які доказують, що саме побудова держави на біблійних принципах веде до успіху. Це принципи, які проповідував Мартін Лютер: тільки Христос спасає, тільки Біблія відкриває істини, тільки Богу належить слава... Саме на цих принципах було побудовано і реформовано європейське суспільство того часу. Сьогодні Європа йде в протилежному напрямку, але все ще користується наслідками побудови на правильному фундаменті.

Тому Україну треба будувати на Євангелії, на біблійних принципах. І про це говориться в нашій книзі. Ми вручили її примірники Президентові, міністрам, впливовим політикам і хочемо дати всім суддям, представникам всіх гілок влади. Разом із Нобелівським лауреатом Верноном Смітом зробили турне по Україні і розповідали студентам найбільших університетів про Реформацію, про біблійні закони.

Ми мали зустріч у парламенті з головами усіх комітетів, зустріч з міністрами. Ми це робили, тому що в Біблії написано робити все, на що здатна твоя рука, і робити все як для Господа. Мартін Лютер сказав, що слово «священик» має вживатися так часто, як слово «християнин», тому що всі християни є священиками. Написано: «Але ви вибраний рід, священство царське, народ святих, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого» (1 Петр. 2:9).

Згадаймо про Естер, що єврейську дівчину, яка стала королевою. Це до неї були звернені слова: «А хто знає, чи не на цей час досягла ти царства». Хто знає, чи Бог не поставив тебе саме в цей період історії, саме на цьому місці, на цій роботі, у цьому університеті, у цій школі, цій сім'ї – для того, щоб ти світив, щоб виконував велике повеління.

НЕ БЕРІТЬ БЛАГОДАТІ НАДАРМО...

Слово «благодать» буквально означає «добро (благо) дати». І найбільше, що ми можемо отримати як незаслужений подарунок від Господа, – це спасіння. Тому й сказано у Святому Письмі: «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий» (Еф. 2:8).

Благодать, яка з'явилася через Ісуса Христа (Ів. 1:17), оправдує: «...отримуючи оправдання даром, по благодаті Його» (Рим. 3:23-24), перемагає гріх та освячує: «А де збільшився гріх, там збільшилася благодать» (Рим. 5:20), наділяє віруючого духовними силами: «Досить тобі Моєї благодаті, – бо сила Моя здійснюється в немочі» (2 Кор. 12:9), обдаровує: «І ми маємо різні дари, згідно з благодаттю, даною нам...» (Рим. 12:6), збагачує: «...щоб у наступних віках показати безмірне багатство благодаті Своєї в добрості до нас у Христі Ісусі» (Еф. 2:7) тощо.

Чомусь багато людей, які насправді переживали та час від часу переживають в особистому житті дію Божої благодаті, ставлять до неї суто з (вибачте на слові) споживацького інтересу, керуючись егоїстичними міркуваннями. Мовляв, від благодаті потрібно лише все брати. Проте апостол Павло розкриває дуже важливу сторону Божої благодаті, покликанням якої є не тільки задоволення наших потреб різного характеру, але й послужити через нас іншим. Тобто вона дається нам насамперед для праці в ім'я Бога, про що дехто або не знає, або забуває, або просто не хоче знати.

Усе починається з того, що Бог Своєю благодаттю закликає до служіння. «...Бог, що вибрав мене від утроби матері, щоб покликати благодаттю Своєю, уособив виявити мною Сина Свого, щоб благовістити я Його між поганамі...» (Гал. 1:15), – розповідав про своє покликання апостол Павло. Він і здійснював своє служіння наполегливо та самовіддано, засновуючи численні християнські громади на території Малої Азії та Балканського півострова. Його 14 послань місцевим церквам і окремим людям становлять значну частину Нового Завіту і є одними з найголовніших текстів християнського богослов'я. Це результат того, що цей чоловік почув поклик Божої благодаті і покоровив їй.

Усвідомлюючи те, ким він був до свого навернення до Бога, апостол Павло про себе казав: «Я бо найменший з апостолів, що не гідний зватися апостолом, бо я був переслідував Божу Церкву. Та благодаттю Божою я те, що є, і благодать Його, що в мені, не даремна була, але я працював більше всіх їх, правда – не я, але Божа благодать, що зо мною вона» (1 Кор. 15:9-10).

Хочеться по-особливого акцентувати нашу увагу на словах «благодать Його, що в мені, не даремна була, але я працював...» Павло попрацював найбільше з сучасників – служителів Божих, і це сталося завдяки тому, що він не користувався Божою благодаттю для самовдоволення, переживання моментів «духовної ейфорії», для здобуття дешевої людської слави, не будував завдяки їй релігійної кар'єри. Він розумів, що вона дається з особливою метою – служити. Служити Богові і людям.

Перед кожним, кого Господь кличе на служіння, Він ставить високі цілі та стандарти, досягти які можна, покладаючись лише на благодать Святого Духа, а не на людські можливості та здібності, старання та зусилля. Отже, єдиним, надійним та ефективним інструментом у справі служіння є благодать, тобто сила Духа Святого, дарована нам з милості Господа. Тільки з її допомогою ми можемо пройти передбачене для нас поприще.

«Досить тобі Моєї благодаті...» (2 Кор. 12:9), – означало не здатися і визнати безвихідь становища, в якому опинився Павло, а навпаки – не перестати її шукати і ще більше застосовувати. Тобто якщо ти не маєш уже сил, виснажився, то в тебе є благодать, і

ще не все втрачено, не все закінчено.

Апостол Павло закликав християн ставитися до Божої благодаті так, як він: «А ми, як співробітники, благаємо, щоб Ви Божої благодаті не брали надармо: Бо каже: «Приймного часу почув Я тебе, і поміг Я тобі в день спасіння!». Ось тепер час приймний, ось тепер день спасіння! Ні в чому ніякого спотикання не робимо, щоб служіння було бездоганне, а в усьому себе виявляємо як служителів Божих, у великим терпінні, у скорботах, у бідах, у тіснотах, у вдачах, у в'язницях, у розрухах, у працях, у недосипаннях, у постах, у чистості, у розумі, у лагідності, у добрості, у Дусі Святій, у нелицемірній любові, у слові правди, у силі Божій, зо зброєю праведності в правиці й лівиці, через славу й безчестя. Через ганьбу й хвалу...» (2 Кор. 6:1-8).

Якщо судити по-людськи, то завжди можна знайти причину для бездіяльності, незадоволення, гніву. Проте якщо люди керовані Божою благодаттю, то з ними все інакше. Апостол християнам в Коринті ставив за приклад віруючих з Македонії: «Повідомляємо ж вас, браття, про Божу благодать, що дана Церквам македонським, що серед великого горя вони мають радість ясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої щирости: бо вони добровільні в міру сил своїх, і над силу, засвідчую, – із ревним благаанням вони нас просили, щоб ми прийняли дар та спільність служіння святым. Не так, як надіялись ми, але віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої...» (2 Кор. 8:1-4).

Серед горя і страждань вони не втратили радості, яка є одним із плодів Духа, глибоке убозтво не зробило їх бідними і не здатними на підтримку та допомогу Павлові як служителю Божому. Усе це – благодать Божа, яка робить християн плідними в період засухи, і вони мають не тільки все, що потрібно для життя та побороти, але й щедро можуть послужити іншим. Павло писав про це: «А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим учинком, як написано: «Розсилав та вбогим роздав, Його праведність триває навіки!». А Той, Хто насіння дає сівачеві та хліб на поживу, нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведності вашої, щоб усім ви збагачувалися на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку. Бо діло служіння цього не тільки виповнює недостачі святих, але й багатіє багатьма подяками Богові» (2 Кор. 9:8-12).

Притча про міни, яку розповів Своїм послідовникам Ісус Христос, навчає також про те, що Бог обдаровує людину для праці. Слова на адресу одного з її персонажів: «Чому ж не віддав ти мінальникам срібла мого, і я, повернувшись, узяв би своє із прибутком?» (Лк. 19:23) говорять про очікування Божі, які ми повинні виправдати.

Тому пам'ятаймо, що «... кожному, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть» (Лк. 12:48). У всякій справі служіння потрібна сила Святого Духа, яка дається абсолютно даром, але за умови правильного становища серця, яке Біблія називає смиренням. Благодать дається покірним (Як. 4:6, 1 Петр. 5:5).

«Отож ми, що приймаємо царство непокитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом» (Євр. 12:28).

Ігор Крошук.

ЧАС ВІДКРИТТІВ

ТА ЗЦІЛЕННЯ

Річна конференція жіночого служіння УЦХВС проходила з 13 по 16 червня 2017 р. на території християнської бази відпочинку «Азовський маяк», неподалік Мелітополя. Під час богослужінь, семінарів та навчальних секцій сестри обмінялися досвідом, молилися, розбирали Слово Боже і відпочивали.

Програма передбачала час для того, щоб погрітися на південному сонечку і зануритись у морські хвилі, а погода цілком цьому сприяла. Відкриваючи форум, що проходив під гаслом «Реформація – почни з себе», першою сестер привітала координатор відділу жіночого служіння УЦХВС Людмила Степанченко. А от незмінна завідувачка відділу Віра Деркач, на жаль, цього року не змогла приїхати на конференцію, оскільки перебуває за кордоном. Вона прислала відеопривітання: «Я з вами, хоч не тілом, але духом. Упевнена, що Господь приготував для вас корисну поживу...»

Про те, що таке Реформація, глядачі почули із вуст самого Мартіна Лютера (в образі монаха-реформатора сестри впізнали пастора з Кривого Рога

Віктора Степанченка). «Реформація – це переміна в образ Христа. Це означає служити, любити і прощати за Його прикладом», – підкреслив «Лютер».

Сестер привітала відповідальна за жіноче служіння в церквах Запорізької області Валентина Кашковська, після чого із центральною проповіддю на урочистому відкритті виступив старший пресвітер області Василь Гедаревич. На прикладі пророка Єлісея він показав, як треба справлятися із проблемами та викликами в житті. Чудовим співом послужив хор церкви «Еммануїл» із міста Запоріжжя.

Цілісність приходить із пізнанням Бога

Другий день сестринської конференції розпочався з ранкової молитви за Україну та особисті потреби. А на денному служінні основним спікером була українська місіонерка, яка живе в Мексиці, Валентина Невмержицька. Вона вже не вперше приїздить на Батьківщину та бере участь у сестринських конференціях. Цього року Валентина говорила на тему «Цілісність жіночого серця».

«Ми в процесі богопізнання, і чим більше ми пізнаємо Бога, тим ціліснішими стаємо», – зазначила спікер.

На вечірньому служінні відповідальна за інформаційний напрям у структурі сестринського

служіння Людмила Бендус з Івано-Франківська поставила сестрам багато риторичних (і не тільки) запитань. Найперше стосовно того, що про нас як про християн говорить поведінка наших дітей. У що вдягнуті наші підлітки, що вони пишуть у соцмережах і як на це можна вплинути. Та головне – що ми відповідальні за те, щоб у християнських сім'ях вирости віруючі керівники, вчителі, лікарі, музиканти і президенти.

Завершився насичений подіями робочий день конференції роботою у групах за напрямками: навчальному, соціальному, молитовному та інформаційному.

«Ехад», або складна одиниця

Останні два дні виявилися надзвичайно насиченими. Було багато змістовного і глибокого слова, спілкування та приємних сюрпризів.

На денному служінні 15 червня сестрам служила гостя зі США Наталія Черниш, яка говорила про духовні пустелі та шляхи виходу з них. А ввечері свою тему «Цілісність жіночого серця» продовжила Валентина Невмержицька, після чого прозвучала молитва за духовне оновлення. Взагалі, чимало учасниць конференції (а їх приїхало до Мелітополя понад 300) свідчили, що пережили не лише особливе нахнення від Святого Духа, але й фізичне зцілення. Кожна з сестер отримала на пам'ять подарунки.

А ще організатори приготували солодкі гостинці, які роздали на пляжі. Щоправда, отримати їх можна було тільки назвавши слово-пароль – «ехад», що означає «складна одиниця». Це єврейське слово пояснює сутність триєдності Бога та єдності нас багатьох в одному Тілі Христа – Церкві.

Під час урочистого закриття 16 червня основним спікером був заступник старшого пресвітера Дніпропетровського обласного об'єднання церков ХВС Віктор Степанченко. Він проповідував на тему: «Наблизьтесь до Бога – і Він наблизиться до вас». Після чого сестри молилися по черзі за багатодітних мам, незаміжніх, вдів, дружин служителів, віруючих чоловіків та тих, чиї чоловіки ще не прийшли до Бога. А ще дякували адміністрації християнського табору «Азовський маяк» і звершили молитву за всіх, хто доклав зусиль, щоб сестринська річна конференція відбулася. А ведуча Оксана Малішук запросила усіх бажаючих на навчання до Київського біблійного інституту на спеціалізації «жіноче служіння», щоб бути ефективнішими у служінні.

«Дуже вдячні Господу за ці благословенні, наповнені відкриттями і приємними подіями дні на березі Азовського моря!», – кажуть учасниці конференції.

Ірина Столяр.
Прес-служба УЦХВС.

Ми не часто чуємо про 31-й розділ Приповістей в контексті чоловіків, але є тут дещо актуальне і для них – хто має вухо, той почує. Час перестати сприймати цей текст лише як один із пунктів системи оцінювання потенційної дружини.

Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання усім віруючим, спонукаючи нас до добрих діл і вчинків для слави Божої (2 Тим. 3:16-17). Таким чином, текст із Прип. 31 несе плід для всіх віруючих. Тож який він, чоловік з цієї притчі?

Він цінує свою дружину як скарб

«Хто жінку чесноту знайде? А ціна її більша від перел» (Прип. 31:10).

Цей мудрий чоловік порівнює свою дружину з іншими жінками і навіть з рідкісним коштовним камінням, але щоразу виявляє один і той же результат: вона чудова. «Ти їх усіх перевищила!», – проголошує він (Прип. 31:29). Коли він ясно бачить, яка дивовижна його дружина, він бачить її

такою, якою бачить Бог. Вона дорогоцінна.

Мудрий чоловік ніколи не принижує дружину, не ображає її, не робить об'єктом для жартів і насмішок. Чоловік, що боїться Господа, живе відповідно до тим фактом, що його дружина набагато дорожча, ніж вантажівка, наповнена діамантами. Її вартість перевищує всі речі, які знищать міль та іржа. Чоловік закоханий у свою дружину. Вона набагато цікавіша за супутникове телебачення чи футбол.

Чоловіки, які знаходять більше радості в тому, щоб копирсатися в гаражі, займатися своїм хобі, розважатися з друзями, працювати до пізньої ночі, ніж у тому, щоб проводити час із дружиною, – показують, яка система цінностей у їхніх серцях.

Мудрий чоловік бачить у своїй дружині вияв Божої доброти: «Хто жінку чесноту знайшов, знайшов той добро, і милість отримав від Господа» (Прип. 18:22). Чоловіки, що бажають жити для слави Христової, повинні задати собі кілька важливих запитань: чи дорожу я своєю дружиною? Чи відчуває вона, як сильно я кохаю

її? Чи розуміє, яка дорога для мене і що після Бога саме її я люблю найбільше?

Він створює їй добрі умови

«... Довіряє їй серце її чоловіка, і йому не забракне прибутку!» (Прип. 31:11).

Жінка з цієї приповідки – плодівита, продуктивна й активна. Вона купує поля, виготовляє товари для продажу на ринку, піклується про кожного в домі. Вона така заповзятлива тому, що її чоловік не диктатор з комплексом месії. Цей чоловік довіряє своїй дружині; не ставить її підозрою і цинізмом до її ідей. Мудрий чоловік підтримує, підбадьорює і не контролює її в кожній дрібниці.

Є різниця між керуванням відповідно до Євангелієм і тілесним контролем. Чоловік не може тримати все під своїм особистим контролем, якщо він живе з Христом.

І можна припустити, як це прекрасне подружжя розмовляє, перш ніж почати свій день: «Дорогий, думаю, я піду сьогодні й огляну якісь поля,

може, навіть придбаю одне. Що ти думаєш з цього приводу?». А він відповідає: «Вперед, кохана. Я тобі довіряю».

Я чув про чоловіка, який наполягав на тому, що повинен затвердити список покупок на тиждень, перш ніж його дружина піде в крамницю. Це безглуздя. Зрозуміло, обговорюйте, що вам потрібно купити, обговорюйте бюджет, але дозвольте їй займатися своєю справою. Довіряйте їй. Вона знає бюджет і потреби сім'ї.

Він надихає і хвалить її

«Устають її діти і хвалять її, чоловік її – й він похваляє її: «Багато було тих чеснотних дочок, та ти їх усіх перевищила!» (Прип. 31:28-29).

Це дивовижний дім. Це безпечне середовище, місце натхнення, атмосфера любові. У цьому домі панує атмосфера Євангелія. Діти, які не вчилися таємним дорогам егоїзму в батьків, виростають і надихають свою маму. А що робить чоловік? Він приєднується до пошани своєї дорогої обраниці. «Є багато прекрасних

жінок у світі, але ти – найкраща!». Це по-справжньому, це щиро і благочестиво.

Чоловік шукає, як надихнути свою дружину, працює, щоб перевершити її в пошані (Рим. 12:10). На жаль, більшість чоловіків не схильні заохочувати інших. Змінімо це сьогодні (1 Сол. 5:11).

Коли ви встанете демонстрували якусь дію любові, щоб надихнути дружину? Мудрий чоловік шукає можливості, щоб пошанувати свою дружину. Він, як і Месія, любить і лелеє свою наречену (Еф. 5:29).

Благодать, яку ми отримуємо в Євангелії, дає нам сили і бачення для збудування одне одного (Еф. 4:29). Брати, це більше не ми живемо, це Христос живе в нас (Гал. 2:20).

І чоловік з 31-го розділу Приповістей – це не просто вигаданий образ чоловіка, це характер Христа. Він радіє за Свою наречену. Він надихає і підбадьорює її. Наблизьмося до Нього, і Він наблизиться до нас, і тоді ми й наші сім'ї вже ніколи не будемо колишніми.

Дж. А. Меддерс.

ВАЖЛИВІСТЬ І ПРАКТИКА ВИВЧЕННЯ БІБЛІЇ

Можна одночасно знати Боже Слово і «не знати». Можна бачити текст і «не бачити», про що в ньому йдеться. Можна розуміти головні біблійні істини – і стати жертвою помилок. Можна все життя читати знайомий текст і не здогадуватися, що в ньому написано.

Єстотна різниця між шануванням Біблії і актуальністю Божого Слова. Шанування означає, що ми «здуваємо порошок» з Книги, глибоко обурюємось нешанобливим ставленням до неї. А актуальність Біблії означає, що ми читаємо її і керуємось її вченням.

На жаль, складається враження, що Біблія для багатьох не актуальна. Здається, багато хто вважає, що можна любити Бога, не люблячи Біблію. А якби наша любов до Бога оцінювалася кількістю часу, проведеного в Слові, яким був би результат? Зрозуміло, не всякий знавець Біблії любить Бога. Але важко повірити, щоб хтось міг любити Бога, не люблячи Його Слово.

Словесне молоко і немовля у Христі

Якщо ви уважно прочитаете Послання до євреїв (5:11; 6:3), то зробите багато несподіваних відкриттів. Можливо, вони розбіють деякі ваші звичні уявлення і стереотипи. Цей уривок містить три важливі тези.

У тому, що люди не розуміють глибоких духовних істин, не завжди винні проповідники. Автор Послання звинувачує адресатів в тому, що «не здібні ви стали, щоб слухати» (Євр. 5:11). Наша нездібність – при солідному «церковному стажі» – харчуватися «твердою їжею» викриває наш дитячий стан.

Один пастор у відповідь на докір про поверхневість його проповідей два місяці проповідував на тему «жадайте щирого духовного молока» (1 Петр. 2:2). Однак цей служитель не звернув увагу на те, що мова йде про «новонароджених немовлят». Давати тверду їжу немовляті згубно. Якщо ви почнете обговорювати з новонаверненим слова «кого хоче – Він милує, і кого хоче – ожорсточує» (Рим. 9:18), це може стати для нього каменем спотикання.

Ті, хто утверджені лише у найважливіших істинах, насправді «не утверджені». Що маєтсья на увазі під «молоком»? Основні і найважливіші біблійні істини, які всім зрозумілі і практичні. Це «початки Божого Слова» (Євр. 5:12), «початки науки Христа» (Євр. 6:1). Автор Послання до євреїв перераховує деякі теми «початків» — навернення до Бога, добрі діла, воскресіння мертвих та вічний суд (Євр. 6:1-2).

Багато з нас вигодувані тією ідеєю, що знання найважливіших біблійних істин гарантує стійкість і стабільність у вірі. Однак апостол так не вважає. Якими би важливими не були головні доктрини, ми – немовлята, «недосвідчені у слові правди» і не «привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:13-14), якщо зупинилися на них.

Найнебезпечніші ереси – ті, котрі містять «початки науки», плюс щось ще. Галати знали «початки»,

але їм запропонували «ще й Закон». Уявіть наступний діалог між лжевчителем («вчителем Закону») і людиною, утвердженою лише в початках науки: – Хіба Христос не вчив, що навіть найменшу заповідь із Закону потрібно виконувати? (запитання лжевчителя, що зсилається на Мт. 5:19).

– Вчив.
– А обрізання – заповідь?
– Заповідь.
– Найменша?
– Ні, дуже важлива.
– А якщо навіть найменшу заповідь потрібно виконувати, то тим більше цю заповідь, хіба не так? – Так...

Якщо людина не вивчила ґрунтовно Послання до римлян і галатів, якщо не має хоч би загальних уявлень про роль і призначення Закону, вона стане легкою здобиччю такого лжевчення.

Галати знали «початки», але їм запропонували «щось ще» – і вони залишилися без Христа, без благодаті (Гал. 5:4). «Духовне молоко» їм не допомогло. Їм потрібна була «тверда їжа».

Адресати Послання до євреїв знали «початки». Але перебування в лоні юдаїзму не дозволяло їм побачити реальну небезпеку «юдействующого християнства» (Дії 21:20). У результаті автору Послання довелося доказувати їм, що Христос більший за Мойсея, Аарона і навіть Ісуса Навина. Вони опинилися на межі повного відступництва (Євр. 6:4-8) не через «непрощений гріх», а лише тому, що надто полюбили «молоко» і відкинули «тверду їжу».

Можливо, вам здається, що не всі люди здатні глибоко вивчати Писання. Але апостол звертається до всіх без винятку віруючих, коли пише: «Ви бо за віком повинні б бути вчителями» (Євр. 5:12). У «свідків Єгови» кожна бабуся на своєму рівні володіє системою богословських знань. Між іншим, система знань ключова в процесі утвердження у вірі. З цієї причини так важко переконати «свідків». Відсутність системи біблійних знань робить жалюгідними і малопродуктивними наші спроби дискутувати з ними, в кого така система є. Ось чому якими б чудовими не були наші проповіді, вони не дають системи знань – лише калейдоскоп духовних істин, уривчасті зведення. Кожна проповідь пропонує лише один пазл загальної картини, а не всю

картину. Тому дуже важливе систематичне вивчення біблійних істин в консервативних християнських навчальних закладах чи в церкві (на добром рівні і регулярно).

Служителям потрібно мати хоч якусь богословську освіту, а не критикувати її.

«Сліпі» читачі Біблії

З чого починається серйозне вивчення Писання? Із спостережливості. Я часто запитую людей: «Чи укладав Бог коли-небудь заповіт з тваринами?». Цікаво спостерігати за здивованими поглядами. Майже всі читали історію про потоп – і багато разів. Але коли цитуєш: «А Я, – ось Свого заповіта укладаю Я з вами та з вашим потомством по вас. І з кожною живою душою, що з вами; серед птаства, серед худоби, і серед усієї земної звірини з вами, від усіх, що виходять з ковчегу...» (1 М. 9:9-10), на обличчях появляється подивування. Багато разів вони читали цей текст, але цієї дивної деталі не помічали. Таке читання називається «сліпим». Ми «вже знаємо», що написано в тексті, тому читаємо побіжно, механічно.

Спостережливість робить читання і вивчення Біблії захоплюючим процесом. А найголовніше – відкриває глибину тексту, допомагає бачити всі його грані, кольори.

Релігійні почуття і проблеми перекладу

Ми любимо звучання звичного біблійного тексту. Саме промовляння знайомих фраз із звичного біблійного перекладу викликає певні почуття. І навпаки, використання іншого перекладу викликає дискомфорт. Деякі заходять так далеко, що заявляють: «Я з Синодальним перекладом покаявся, я з ним і помру». Але чи до влободі Богові така прив'язаність до тих чи інших перекладів? І чи отримуємо ми максимальну користь, використовуючи лише один переклад?

Богові потрібно (я глибоко переконаний в тому), щоб ми розуміли біблійних авторів, що написали богонатхненні тексти. Але існують проблеми перекладів. Жоден переклад не може на всі 100 відсотків виразити оригінальний текст. Тому досліджуйте всі доступні.

Нелегка школа роздумів

Думати – нелегка праця. Але вона виправдовує себе, особливо коли мова йде про Біблію. У процесі роздумів ми входимо в особливий стан і отримуємо від цього задоволення. Це дорога відкриттів, які захоплюють, торкаються серця, наближають до Бога. Саме тому Давид не просто читав Писання, а роздумував «вдень та вночі» (Пс. 1:2; 119:97). Йому не було сумно. Він не засинав під час читання Біблії (як багато хто з нас), а роздумував над прочитаним.

Нам потрібно вчитися думати. Думати логічно, дедуктивно. Один із прикладів дедуктивного мислення записаний в Євангелію від Матвія (22:31-32). Ісус дорікав знавцям Писання за те, що вони не думають. Зверніть увагу: Господь визнавав, що саддукеї «знають Писання» (Мт. 22:31 – «Хіба не читали»). І в той же час заявляє, що вони Писання не знають (Мт. 22:29). Хто не вміє роздумувати, той «не знає» Писання, навіть знаючи його.

Перед Ісусом стояло важке завдання – знайти нагадування про воскресіння в Торі, оскільки саддукеї визнавали лише її. Господь мовби погодився «грати за їх правилами». Але проблема в тому, що в Торі немає жодної згадки про воскресіння. Тому Христос скористався дедукцією – ланцюжком висновків, виходячи з одного посилання. Він цитував відомі слова Бога, які Той сказав під час зустрічі з Мойсеєм: «Я Бог Авраамів, і Бог Ісаїв, і Бог Яковів» (Мт. 22:32). Логічне зсилання полягало в тому, що це – титул Бога. А Бог – величний. Звідси висновок, що Авраам, Ісак і Яків повинні бути живі. Адже якщо вони мертві, то виходить, що Господь назвав Себе «Богом мертвих». Але ж Він «Бог живих». Дедуктивне мислення вимагало, щоб саддукеї, відштовхуючись від ідеї величчя Божого титулу, прийшли до ідеї воскресіння із мертвих.

Зрозуміло, Христос вів діалог з дуже розумними, освіченими людьми. Не всі можуть роздумувати на такому рівні. Однак бездумне читання Біблії обмежує наше розуміння тексту.

Візьмемо простіший текст: «Блаженні лагідні, бо земля впадує в них» (Мт. 5:5). Чому мова йде про «впадування землі»? Та тому, що наш світ – це світ багатіїв; багатіїв нахабних, зовсім не лагідних. Але Ісус обіцяє, що настане час, коли земля буде належати лагідним, яких нині пригноблюють і мають за ніщо.

Чимало людей з подивом кажуть: «Після ваших коментарів у мене таке відчуття, що я вперше читаю цей текст». Але я нічого не вдумую. Я лише роздумую.

Роздумування відкриває у тексті те, що ми не бачимо без вдумливого читання. Виявляється, титул «Я Бог Авраамів, і Бог Ісаїв та Бог Яковів» містить істину про воскресіння. Якщо ми будемо читати Слово Боже, не роздумуючи, ми зможемо «зануритися» в текст лише на кілька метрів. А глибина там бездонна...

Отож без «твердої їжі» ми залишимося немовлятами в Христі, «що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманю та за лукавством до хитрого блуду» (Еф. 4:14). А для того, щоб «переварити» тверду духовну їжу, необхідні спостережливості, точне розуміння написано-го і розмірковування над прочитаним.

Г. Н.

Змагання ось-ось почнуться, але спочатку коментатори дають нам повну характеристику спортсмена, який, за їхніми прогнозами, з хвилини на хвилину вирветься вперед...

«Починаючи з семи років, вона старанно тренувалася протягом довгих 15 років. Щоранку перед школою пропливала доріжку за доріжкою протягом двох годин. І кожного дня, після школи, знову йшла в басейн і займалася плаванням ще три години... Розклад тренувань і сила волі суворо визначали її дієту. Так було завжди, скільки вона себе пам'ятає. Далеко не у всіх заходах середньої школи і коледжу вона могла брати участь. Більша частина її вільного часу була присвячена тренуванням. Ще м'язи боліли, а вона викладалася до знемоги, і продовжувала тренуватися, незважаючи на травми. Вона – приклад самодисципліни і самопожертви. У неї попереду завжди була мета, мета практично всього життя – завоювати золото».

Саме таким буде опис життя майже кожного спортсмена, який досягає успіху у великому спорті. Окрім того, це ілюстрація принципу, який ми всі знаємо: самовідданість заради досягнення великого. Спортсмен, що тренується, контролює свої бажання і мотиви. Не поспати зайву годину, ніяких спонтанних вечірок чи заходів, які в часі збігаються з тренуваннями. Коли батьки стоять перед вибором: купити будинок чи оплатити одного з провідних світових тренерів, вони вибирають тренера. Посвячений спортсмен і люди, що оточують його, будуть терпіти нестачі заради досягнення кінцевої мети.

І нарешті настане день, коли спортсмен змагається на найвищому рівні. До цього моменту він був відомий лише невеликому колу людей. Слава була прихована. І тільки коли весь світ спостерігає за змаганнями, спортсмен зриває бурхливі овації.

Та навіть на цьому рівні ти все ще в зоні ризику. Лише кілька спортсменів з багатьох, які дотримувалися важкого режиму тренувань протягом багатьох років, зможуть взяти участь у відборі, і значно менше з них стануть переможцями. Проте спортсмени вважають такий ризик

ЦІНА СЛАВИ

виправданим. Для них надмірні жертви – це невелика плата заради слави.

Подібних прикладів багато: це не лише спортсмени, а й музиканти, вчені, художники... Вони знають, що означає добровільно страждати заради майбутньої слави. Вони свідомо обрали шлях страждань.

Але що робити, коли ми страждаємо, переживаємо біль, зовсім цього не бажаючи і не очікуючи? І про ніяку нагороду не йдеться.

Це нечесно! – обурюється дехто. Звертаючись у молитві до Бога, такі люди часто почувуються жертвами обставин. Тому що вони не бачать кінцевого наслідку.

А що, коли Бог дозволяє нам пройти через труднощі і терпіти біль заради слави, якої ми поки що не бачимо? Що, коли наші жертви ведуть до чогось значно прекраснішого, ніж олімпійська медаль? Якби ми побачили майбутнє, чи вибрали б самі ці важкі ситуації для себе? Чи вміємо ми, як перші апостоли, радіти тому, що удостоїлися постраждати за Ім'я Його? (Дії 5:41). Іншими словами,

якби ми побачили нагороду, то чи терпіли б цей біль з доброї волі?

Ось що про це говорить Святе Писання: «Бо теперішнє легке наше горе доставляє для нас у безмірній багатстві славу вічної ваги» (2 Кор. 4:17). «Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас» (Рим. 8:18). Те, що очікує нас, надасть сенсу всім нашим стражданням.

Останнє прирештя Бога на цю землю буде неймовірним. Його слава перевершить будь-який біль, який ми переживаємо тепер. Одного разу усе це набуде сенсу. Переживаючи труднощі і випробування, ми не завжди бачимо добрі наслідки. Але ми повинні навчитися вірити, що Божа оцінка того, що для нас добре і матиме позитивні наслідки, значно точніша за нашу.

Апостол Павло порівнював себе з бігуном, який змагався не за тлінний вінок, а за нетлінний (1 Кор. 9:24-27). Божа слава неймовірно величніша, ніж золота медаль чи суперкубок. Сторінки газет з

часом потемніють і порвуться. Слава померкне, і лише жменька ентузіастів буде згадувати, що відбулося на цих Олімпійських іграх або на якихось інших змаганнях. А тіла спортсменів, досягнувши піку розвитку і сили, поступово почнуть слабнути, ніколи більше не повторивши ту яскраву коротку мить. Так в'яне людська слава.

А Божа слава перебуває повік, бо вимірюється вічністю. Слава, яку ми віддаємо Йому в тяжких випробуваннях нашого життя, буде перебувати повік. Характер, який Він розкриває в нас через глибокі випробування, допомагає нам доторкнутися до вічності. Він відкриває нам Свою славу, яка набагато перевищує усі наші труднощі, і ми стаємо співучасниками Його слави.

Хіба воно того варте? Звичайно! Ніщо й близько не може зрівнятися з цим. Якщо ми дивимось в майбутнє очима віри, то одного чудового дня ми побачимо все очима щастя і повноти. І скажемо: «Так, воно було того варте!».

Нерідко в зведенні нещасних випадків читаємо: «На ґрунті ревності кинувся під потяг», «стрибнула з моста через ревності», «ревності стали причиною самогубства», «ревності вивели з душевної рівноваги», «причиною інфаркту стали ревності»... Безліч людей переживають ревності. Добре це чи погано?

Для тисяч філософів, письменників, науковців, спеціалістів з психології і міжособистісних стосунків спроби дати чітке і точне визначення цьому почуттю виявилися марними. І не випадково. Адже кохати відносно просто, у ненависті немає нічого хитрого, а ревнувати – це складно, бо йдеться про любов, в якій відсутній спокій, яка схвилювана й стурбована, яка наближається до межі і переходить у гнів.

До сьогодні не існує чіткої позиції відносно того, позитивне чи негативне це почуття – ревності. Де хто вважає, що без ревності не буває справжньої любові. Інші схиляються до думки, що ревності носять негативне забарвлення і виникають при браку

ЖАДАЄ ДО ЗАЗДРОСТІ ДУХ...

уваги, любові, поваги чи симпатії з боку людини, яку цінуємо чи любимо. Існує також погляд, що справжня любов виключає навіть думку про зраду, бо кохана людина – не моя власність. Відтак розуміють, що будь-яке рішення коханої людини служити на краді, і це потрібно переживати спокійно та виважено.

Отже, ревності – це насамперед емоційна реакція, яка викликана порівняльною характеристикою ставлення дорогої людини до нас і до інших людей, речей, поглядів, цінностей тощо. Виходить, ревності не повинно бути, коли не існує приводу для цього.

Почуття ревності владисте і Богові. У другій заповіді Декалогу сказано: «Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі і вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся і не служи їм, бо Я – Господь, Бог твій, ревний...» (Вих. 20:4). Бог не просто говорить про те, що потрібно робити, а що – не слід, але й вказує при цьому на Своє ставлення до наших дій чи бездіяльності, пояснює Свої емоції та почуття. Він не може залишатися байдужим, коли людина знаходить собі інший об'єкт для поклоніння, служить комусь іншому, щось, окрім Нього, стає обожнювати. В іншому місці Слова Божого зазначено: «Бо не будеш ти кланятись богові іншому, бо Господь – Ревний ім'я Його, Бог ревний Він!» (Вих. 34:14).

Ісусові теж знайомі ці почуття: «А зближалася Пасха юдейська, і до Єрусалиму подався Ісус. І знайшов Він, що продавали у храмі волів, і овець, і голубів, та сиділи міняльники. І, зробивши бича з мотузків, Він вигнав із храму всіх – вівці й воли, а міняльникам гроші розсилав, і поперевертав їм столи. І сказав продавцям голубів: «Заберіть оце звідси, і не робіть із дому Отця Мого дому торгового! Тоді учні Його згадали, що написано: «Ревність до дому Твого з'їдає Мене!» (Ів. 2:13-17; Пс. 69:9-10).

Згаданим текстом Слова Божого нерідко спекулювали атеїсти, намагаючись показати Сина Божого в негативному світлі, мовляв, дивіться, який Він нестриманий, жорстокий, гнівливий, недобрый... Для нас же очевидно, що Він не міг байдуже спостерігати за неподобством, яке творилося в домі Божому. Так, Ісус був емоційним, виражав почуття, адекватно реагував як на гріх, так і на праведність. Ісуса Христа охопили ревності через те, що люди виявляли більшу прихильність до наживи, аніж до Бога, що дух крамарів витіснив Духа Божого. І Він став діяти, аби повернути славу для дому Божого. Коли те місце було очищене від усякого непотребу, немінні та каліки отримали оздоровлення та прославили Бога.

У Книзі псалмів написано: «Ти наказав справедливі свідочити Свої й щирі правду! Нищить мене моя ревність, бо мої вороги позабували слова Твої. Вельми очищене слово Твоє, і Твій раб Його любить» (Пс. 118:138-140). Ревності – велика сила, яка свого часу зруйнувала не один перспективний і щасливий шлюб своїми підозрами і постійними сварками. Це почуття, якщо воно спотворене, завдає не лише моральної, але й фізичної шкоди, змушує дорогу нам людину плакати та страждати. Відомі випадки, коли в пориві ревності люди йшли на бивство... У поєднанні з егоїзмом далеко від Бога та істини людини це почуття несе зло та шкоду.

Ревності можуть з'являтися також внаслідок заниженої самооцінки і комплексу неповноцінності. Тоді людина, яка ревнує, боїться втратити не стільки кохану людину, скільки вигоду від неї – її добре ставлення та її любов.

Про випадки невинуватих ревностей неодноразово згадується у Слові Божому. Одна з повчальних історій описується в Книзі Чисел: «І зосталося

двоє людей в таборі, ім'я одному Елдад, а ймення другому Медад. І спочив на них Дух; а вони були серед записаних, та не вийшли до скінні, і пророкували в таборі. І побіг юнак, і промовив до Мойсея й сказав: «Елдад і Медад пророкують у таборі!». І відповів Ісус, син Навинів, Мойсейові слуга від своєї молодості, та й сказав: «Пане мій Мойсею, заборони їм!». І сказав йому Мойсей: «Чи ти заздрісний за мене? О, якби ти ввесь Господній народ став пророками, коли б дав Господь Духа Свого і на них!» (Чис. 11:26-29). Мойсей радше бачив би багатьох тих, на кого б Бог злив Свого Духа, замість того, щоб самому купатися в Його славі та визнанні людей. Проте дехто розумів це по-іншому.

Коли Ісус Христос увійшов у служіння та розпочав хрестити людей, учні Івана Хрестителя затримувалися і в запалі ревності промовили до свого лідера: «Учителю, Той, Хто був із тобою по той бік Йордану, про Якого ти свідчив, – ото хрестить і Він, і до Нього всі йдуть» (Ів. 3:30). На що Іван відповів: «Людина нічого приймати не може, як їй з неба не дасться... Радість моя оце здійснюється! Він має рости, я ж – маліти» (Ів. 3:27-30).

У Посланні апостола Якова (4:4-5) записано дуже важливу істину: «Хто хоче бути світовим приятелем, той ворогом Божим стається. Чи ви думаєте, що даремно Писання говорить: «Жадає аж до заздрости Дух, що в нас пробуває?». Та ще більшу благодать дає, через що й промовляє: «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать».

Господь-Ревнитель не залишається байдужим, коли ми чинимо духовний перелом, як і тоді, коли ми доказуємо Йому свою вірність. А тому Він готовий все більшою і більшою благодаттю обдаровувати нас, але це залежить від нашої вірності Йому.

I. K.

ВІДПУСТИТИ ПРИГНОБЛЕНИХ НА ВОЛЮ

– Коли виходиш з такого вогню, треба, напевно, мати міцні тили у своєму домі, щоб у родині був мир і лад і людина могла повернутися до нормального стану, заспокоїтися. Розкажіть трохи про своє життя.

– Мені нелегко про це розповісти... Росла в багатодітній родині... Коли мені виповнилося 15 років, пішла у вічність мама, зовсім молодою пішла. Пішли брати, двоє я поховала, дві сестрички пішли, я їх погано пам'ятаю. Коли мама померла, я жити не могла, хотіла піти разом з нею. Дуже довго плакала, хворіла. І тато помер після мами, теж рано.

Коли вийшла заміж, у сім'ю прийшли великі випробування. У нас народилося троє дітей. Молодший – Ігор. Ріс як усі діти, але одного разу мене вразила страшна новина: він потрапив у залежність від наркотиків. Чоловік мій дуже важко переживав, коли про це дізнався... У вічність пішов передчасно.

Я намагалася якось боротися. Ходила в православну церкву, розповіла священнику про свої переживання на сповіді, а він опустил руки й каже: «Я нічим не можу допомогти». Вийшовши з церкви в такому ось розпачі, звела очі до неба: «Чому Ти, Господи, так далеко від мене! Чому?!».

Наступного дня хотіла покласти Ігоря в лікарню, хоча розуміла всю безнадійність, але лікар виявився віруючим. Він сказав: «Вихід є», і дав адресу церковного реабцентру. Так Господь відповів на мій стогін. Ігоря було звільнено! Зараз йому 40 років, служить у церкві в Чернівцях.

Друга дитина народилася й померла, не проживши і тижня. Третя дитина, дочка Оксана, виросла, вийшла заміж, подарувала мені внучку. Величезна радість для мене! Покаялася, прийняла Господа, Бог хрестив її Духом Святим. Одної неділі вони з Ігорем ішли вранці на служіння... Вони йшли, і якийсь велосипедист прямо на тротуарі збив Оксану. Врятувати її не вдалося.

Коли з дочкою це трапилося, я сказала: «Господи, я без Тебе всього цього не переживу. Дай мені сили пережити це все!». І така сила на мене зійшла, що я змогла встояти. Я не питала Його, чому, навіщо Бог допустив таке, я тільки просила: «Господи, дай сили витримати, без Тебе, Твоїєї допомоги мені не вижити». І Він давав сили. Але це не був кінець моїх страждань.

Ігор упав, у свекрухи моєї виявили онкологію, я ходила до неї в лікарню і стільки плакала, що не могла спілкуватися ні з ким. Мені так було тяжко тоді! Зверталася до Бога на роботі, в дорозі, говорила до Нього всюди, де б не була: «Господи, Ти єдиний можеш допомогти, і я вірю, що допомога прийде від Тебе».

Він явився мені уві сні. Показав високу гору і велів підійматися. А у мене немає сил, взагалі нема, а Він каже: «У тебе є сили, підіймайся». І показав внизу страшну безодню. Це було пекло. Я підіймалася, падала, і кожного разу Він казав: «Є в тебе сили, підіймайся». І я підіймалася.

Ісус прийшов в образі чоловіка, як у фільмах показують. Очі такі, що у людини не може бути таких очей – стільки любові, стільки доброти! Немає таких людей на світі. Від Нього виходила сила і наповнювала мене. Я не хотіла повертатися в цей страшний світ, хотіла залишатися завжди з Ним, завжди, кожну хвилину. Така сила, таке блаженство! Тоді прийняла частинку небесного, і вона зміцнює і зігріває мене тепер завжди.

– Як далі складалися ваші стосунки з Ісусом?

– Він не полишив мене... Я весь час відчувала Його підтримку, Він зміцнював, втішав, настановляв. Якось ішла вулицею, і в мене відняло ноги – взагалі йти не можу! «Господи, дай сили хоч до дому дійти! Мені треба лікуватися, але у мене немає грошей, щоб ходити по лікарях. Ти мій Лікар, Ти Цілитель мій, мені нема до кого звертатися, крім Тебе!». Ноги мої зміцніли, і я пішла.

Ще коли Оксаночка була жива, я перенесла дві важкі операції, після операцій дуже сильно хворіла. До всього додалася глибока депресія. Якось син запитав: «Мамо, а чому ти на служінні не була?». Кажу: «Синку, мені так важко...» Хвороба загострювалася, треба було йти на обстеження і, очевидно, знову лягати на операцію. Як я втомилася від цих обстежень, операцій! А син каже: «Йди на служіння, Бог тебе цілить». Я пішла. Трохи запізнилася, якраз пастор молився за важкохворих: «Хто має потребу, покладіть вашу руку на хворе місце, нехай Господь по милості Своїй торкнеться кожного!». І тут же, відразу ж я отримала цілєння! Величезне диво в моєму житті! Я йшла додому, йшла пішки, славива

Господа. Яка милість Божа! Яке щастя! Він зіцпив мене! Я безмежно вдячна Йому!

– Люди по-різному сприймають великі страждання. Одні ображаються на Бога, мовляв, за що така кара, інші, змірившись, переглядають своє життя і починають жити по-новому. Що змінилося у вашій душі після тяжких страждань?

– Після того, як пройшла всі випробування, як Бог зіцпив мене, у мене з'явилося велике бажання служити тим, кому важко, молитися за них. Іду в транспорті, бачу залежних людей, підходжу, даю церковну візитку, розповідаю про Христа. Вони дивуються: звідки ж ви знаєте, невже по нас видно? Кажу: через все це я пройшла сама. Співчувати для мене просто, бо я це пережила і мені хочеться допомогти іншим. Знаю їхні біди, розумію їх і молюся за них.

Коли ми проходимо випробування у житті, то можемо потім поділитися з тими, хто в труднощах. Інколи досить просто обійняти людину, поспілкуватися, помолитися за неї. Якщо ми приносимо любов, то більше нічого не треба. Бог відкриває серця чоловіків та жінок, і вони розповідають про своє життя. Вислухати людину – головне, найперше вислухати. У кожного свої болі, свої переживання. Можу співчувати без лукавства, бо пройшла через важкі випробування.

– Чому ви вибрали лікарню, важкохворих?

– Я довго шукала, чому присвятити своє життя, і просила: Господи, дай мені служіння, щоб я знала, що воно від Тебе. У серці було бажання допомагати людям, але хотілося якоїсь конкретної праці з рук Христа. Одного разу сестри, які відвідували хворих, взяли мене з собою до лікарні. Я побачила великі біди, муки, безвихідь. І дуже ясно відчувала: це моє. Моє місце саме там, де лежать прикуті до ліжка в очікуванні смерті, де не можуть підвестися, не мають можливості почути Слово про спасіння.

– Що потрібно віруючому, щоб мати успіх у такій нелегкій духовній праці?

– Хочу сказати головне: служіння без любові не дає ефекту. Багато хто приходив до лікарні, але мало хто залишався надовго. Буває і важко, і втомлюєшся, але Бог підіймає, дає сили, дає терпіння. Написано,

що любов Божа вилася в наші серця Духом Святим. Це так, але я не відчувала в ній такої сили, аби можна було щедро дарувати її чимось. І я просила: «Господи, дай мені любов, яку тільки Ти можеш дати, у мене без Тебе ніякої любові немає, тільки Ти можеш дати таку любов».

Бачила одну жінку – це просто кістки та шкіра, трубочки в носі, крапельниці, памперси, вона лежала в таких муках і стражданнях! Вже не могла говорити, тільки шепотіла. Вона прийняла Ісуса, і коли я через тиждень прийшла, вона мені усміхнулася. Хто, крім Нього, таке може? Тільки Він гідний і слави, і хвали!

– Зцілення бувають?

– Було кілька... Якось підійшла до однієї жінки, вона лежала до мене спиною, я стала молитися за неї, потім відійшла, а коли повернулася, жінка стала дякувати Господу, що Він її зіцпив: «Я не відчувала хвороби!» – вигукнула вона. Один чоловік, Олег, дуже важкий був, я запропонувала йому помолитися і прийняти Господа. Він тільки шепотів, не міг говорити, але молитву покаяння сказав. Через тиждень йду туди дізнатися, як вони себе почувають, поспілкуватися, помолитися за них. Олег уже говорив і усміхався.

Ще один, Йосип на ім'я, не міг уже навіть руку підняти. Після молитви на обличчя його з'явилася усмішка радості. Ця радість була від Господа, тому що Бог торкнувся його серця. Біль і страждання Він взяв на хрест, тільки Він це може робити – приборати біль і нестерпні страждання, тільки Господь.

Якщо говорити про зцілення, то для цих людей, я вважаю, це не головне. Для кожного з нас настає час, коли потрібно прощатися з землею, але найважливіше – куди душа піде після земної кончини. Для тих, кому належить відійти, дуже важливо прийняти Христа і отримати від Нього полегшення страждань. І Він це дає.

– Навіть якщо є сильне бажання допомогти хворим, то це не так просто – увійти в контакт з людьми, які зосереджені на своїх болях, вже, фактично, вирвані з життя. Пам'ятаю, я лежав у травматології з переломом ноги, і до нас завітали віруючі. Їх було четверо, вони стали купкою біля входу і почали співати, потім старший говорив слово... Я дуже гостро відчув: між ними та хворими – стіна. Ніхто їх

не слухав, ніхто не звертав на них уваги, кожен займався своїм, їх розділяла навіть якась ворожість. Коли брат запропонував хворим задавати запитання, пропонував помолитися за бажочих, ніхто йому не відповів, навіть не повернув у його бік голови. Вони постійно мовчки й пішли. Мені було боляче це бачити.

– Ми теж ходимо групою: я, Григорій, Володя і Катя. Збираємось разом, молимося, а потім розходимося по одному в різні палати. На перших порах мені перешкождала якась невпевненість, був страх: що людям казати? «А ти говори їм про любов», – відповів Ісус. Господь дає відчуття, до кого першого підійти в палаті, як почати розмову. Якщо цей не приймає, підходжу до іншого. Розповідаю про Ісуса, про славу Його, кажу: є вихід, є життя, ви можете отримати спасіння. Потім молимося молитвою покаяння.

– Щось приносите їм, окрім слова? На нашу пенсію не дуже-то розщедрився.

– Приносимо, як усі, коли відвідують хворих. Адже там лежать і такі, у яких ніяких родичів немає.

– Вам вдається налагоджувати контакт навіть із тими, кому вже не до контактів. Бог благословляє ваш труд. Він готує людей, до яких збирається вас послати. Але і вас Він підготував відповідно. У вас завжди на обличчі м'яка, ненав'язлива усмішка, в очах – щире співчуття, при зустрічі з вами кожен відчуває, що ви принесли щось добре, і відкриває своє серце для Божого Слова. І ще думаю: тисячі таких хворих лежать у лікарнях чи вдома по всій країні, мріючи про смерть як про звільнення від страшних мук. Та звільнившись від мук земних, вони підуть на муки вічні. А цього могло б і не статися, якби бодай в останню годину знайшлася людина, котра, підійшовши до їхнього одра, подарувала б їм слово спасіння. Благословень вам!

– Дякую. І хочу сказати: попри моє таке складне й нелегке життя я вдячна Господеві за всі випробування. За всі! Через них Він сильно змінив мене, довів Свою працю й благословив спасінням мій дім.

Бесідував В. К.

Продовження. Поч. у № 3-6 (150-153)
за березень-червень 2017 р.

**Віктор
Котовський**

БУТИ ДОСКОНАЛИМ

У ДОМІ ОТЦЯ

Одного разу Ісус розповів Свої слухачам таку притчу: «В одного чоловіка було два сина. Молодший з них сказав батькові: «Отче, дай мені частину майна, що належить мені!». І розділив батько між ними майно. Через деякий час, прогулявши свою спадщину, хлопець опинився біля свинячого корита. «Опам'ятавшись, він сказав: «Скільки наймитів у батька мого мають хліба надміру, а я тут з голоду гину. Встану, піду до батька мого і скажу йому: Отче, я згрішив проти неба й перед тобою; і вже недостоїнний називається сином твоїм. Прийми ж мене як одного з наймитів твоїх!» і, вставши, пішов до батька свого... А батько сказав рабам своїм: «Принесіть кращу одягнути його, і дайте перстень на руку його... Старший син його був у полі; і, вертаючись з поля, коли наблизився до дому, почув спів та радість. І, покликавши одного зі слуг, запитав: «Що це таке?». Той відповів йому: «Брат твій прийшов...» (Лк. 15:11-27).

У цій притці бачимо шість дієвих осіб: батько, сини, брати, слуги, наймити, раби. Алергорично батько тут виступає у ролі Господа. Розглянемо цих персонажів у такому ж порядку, бо він відповідає їхньому духовному станові.

Наймити

Ісус розповів учням ще одну притчу, що стосується структури Царства Небесного й принципів наповнення Церкви. «Царство Небесне подібне до господаря дому, котрий вийшов рано-вранці найняти робітників у виноградник свій. І, домовившись із робітниками по динарію за день, послав їх у виноградник свій». Так він виходив ще чотири рази. І близько години одинадцятої знайшов ще інших, що стояли без діла, то і цих відправив на працю (Мт. 20:1-8).

Алергорично можна розглядати виноградник як Церкву Христову, а господаря — як Ісуса. Отже, Він шукає працівників для Церкви. Іноді, коли кажуть «найманці» чи «наймити», то вкладають у це слово певний негативний відтінок. Але це не зовсім правильно. Більшість із нас, християн, часто на підсвідомому рівні проходить через цей етап, ніби укладаючи з Богом певну угоду. Якщо Ти врятуєш своє життя на фронті, то я буду Тобі служити; якщо благословиш мій бізнес, то даватиму на церкву десятину; якщо звільниш мене від важкої хвороби, то я зроблю для Тебе те і те — даємо свого роду обітницю, сподіваючись, що Бог прийме її.

Один дуже відомий євангеліст, коли Бог покликав його на служіння, поставив Господеві умови: я і моя сім'я не повинні переживати матеріальної скрути; я хочу гарно одягатися, але мені не соромно було з'являтися на людях; я не позичатиму грошей або не відриватиму їх у своєї сім'ї, коли мені треба буде кудись їхати, виконуючи Твої доручення. Там було ще кілька пунктів. І Бог не образився на брата й до кінця його днів сумлінно виконував пункти угоди.

Що хорошого було в наймитів? Вони хотіли працювати й виявили велике терпіння, очікуючи свого часу. Не ставили жодних умов стосовно розміру оплати, без заперечень погодилися на пропозицію господаря. Вони не залежали від роботодавця, були вільні й могли не піти у виноградник, а вибрати більш вигідну працю. Єдина негативна риса цих робітників — користуючись своєю свободою, вони не завжди бувають надійні. Як і тут: домовлялися на певну оплату, дали згоду, а при розрахунку деякі обурилися, вважаючи, що їх обділили.

Трапляються ще й гірші випадки, коли найманці, добре освоївшись, намагаються диктувати господареві власні умови або й просто вдаються до грабунку (Мр. 12:2). Звичайно, така зухвалість з боку віруючих у церкві недопустима, але, однак, трапляється. Бог дає нам стільки, скільки Він вважає за потрібне, не більше й не менше, і якщо це не збігається з нашими очікуваннями, починаються ремствування, нарікання на Бога, мовляв, Він мене не любить, не піклується про мене, то навіщо мені, зазнаючи великих матеріальних втрат, служити Йому.

Наймитів, як правило, беруть на виконання певної роботи, а по закінченні їх відпускають. Так і в церквах. Завжди потрібні помічники, коли організуються різні конференції, йде підготовка до святкування якоїсь події, здійснюються

благодійні акції тощо. Побути деякий час «наймитом» у церкві для молодшої людини дуже корисно. Ти можеш глибше увійти в життя громади, познайомитися з цінними людьми, набутися певного досвіду.

Є в цій притці один не надто помітний, але цікавий момент. Коли господар з'явився на торг — уже, очевидно, під вечір, то задав робітникам-наймитам досить дивне запитання: «Чого стоїте тут цілий день без діла!» (Мт. 20:7). Ніби раніше він їх не бачив! Бачив, звичайно, але чомусь обминав. Схоже на те, що він вважав, що їм самим належало проявити ініціативу.

Висновок для молоді очевидний: якщо ти дуже хочеш мати в церкві якусь важливу служіння, проявляй розумну активність у досягненні мети.

Слуги

Слуги у згаданій нами ієрархії стоять на вищому рівні. Ось характерні ознаки такої людини.

Слуга має постійну роботу у свого господаря, але він вільний. Якщо стосунки з господарем не складаються або робота не приносить очікуваних сподівань, він має цілковите право подати заяву на звільнення.

Вимоги до слуги

Слуга має бути чесною людиною, інакше рано чи пізно він втратить довіру.

Слуга має бути «керований», слухняний. «Послух ліпший від жертви» (1 Сам. 15:22).

Слуга має бути вірним господарю. «Вірний у малому і у великому вірний, а невірний у малому невірний і у великому» (Лк. 16:10).

Слуга має служити лише одному «босові». «Ніякий слуга не може служити двом господарям; або одного зненавидить, а другого полюбить, або одного буде триматися, а другого занедбає» (Лк. 16:13). У наших церквах чимало братів, відповідаючи за досить серйозні справи у громаді, працюють одночасно ще й у якійсь світській організації. Звичайно, якщо у брата велика сім'я й він не може утримувати її на скромну церковну зарплатню, то жодних зауважень до нього не виникає. Але часто трапляються інші ситуації. Один брат працював у невеликій будівельній компанії. Як енергійна й кмітлива людина, невдовзі став її власником. Так само високо цінували і його пасторські здібності в церкві. Але коли йому запропонували перейти у громаду на постійну роботу, він відмовився. Дуже дорожив своєю фірмою.

Інший брат не міг прийняти пропозицію пастора поставити служіння на професійну основу, бо хотів спочатку захистити дисертацію, над якою працював кілька років. Третій зник завжди мав добрі гроші та й сім'ю свою привчив до цього, і коли дружина дізналася, що чоловік має намір посадити родину на церковну зарплату, то вчинила великий опір.

Таких прикладів можна навести чимало. Якщо хочеш служити Богові у всій повноті, доводиться приносити певні жертви, від чогось відмовлятися, більше довіряти Божим обітницям.

Слуга постійно при господарі й завжди готовий виконати будь-яке його доручення. Це віруючі, котрі знають волю Божу й готові її здійснювати. Інтереси їхні, однак, не замикаються лише на служінні, чимало часу вони віддають навчанню, родині тощо. Перехід від найманця до слуги, як правило, здійснюється поступово: брат

чи сестра крок за кроком переносять усі свої інтереси у лоно церкви.

Доброго слугу високо цінує господар. «І хто служить Мені, того вшанує Отець» (Ів. 12:26). Яких би висот не досяг брат на посаді, він не повинен забувати, що покликаний служити іншим. «Хто хоче бути першим, нехай буде останній з усіх і слуга всім» (Мр. 9:35). Найліпшим прикладом високого служіння, звичайно ж, є для нас Ісус, Який служив Богові, віддаючи людям усе, що отримав від Отця Небесного.

Раби

Раб Божий — дуже почесне звання. Інколи віруючі ображаються, коли їх називають рабами Божими. Це тому, що вони не зовсім розуміють, хто такий раб. Рабами Божими називали себе Ісак, Мойсей, Давид, апостол Павло (Тит. 1:1) та багато інших великих мужів Божих.

Для глибшого розуміння, необхідно провести певну розділову межу між рабом у світському розумінні і рабом по духу.

Раб по плоті

Обов'язок раба — працювати. Він є власністю господаря й не має у своїй жодної влади. Найголовніші його чесноти: бездоганний послух, працелюбність і чесність. Раб не знає планів свого пана: «... раб не знає, що робить господар його» (Ів. 15:15). При бажанні власник може просто продати раба як худобу. Він не має права на спадковість (винятки обумовлювалися в Законі).

Раб Божий

Рабство (можливо, це слово варто було б узяти в лапки) в Господеві добровільне, Бог не заковує нас у ланцюги, ми можемо відмовитись у будь-який час. Але хто усвідомить, що по-справжньому означає бути рабом Божим, той глибоко полюбить своє «рабство» й ніколи не захоче піти на так звану свободу, де панує «князь світу цього».

За необхідності Бог відкриває вірним Свої плани: «Господь Бог не робить нічого не об'явивши намісли Свої своїм слугам-пророкам (рабам у синод. перекладі; Ам. 3:7). Раб Божий до певного часу не має повноти життя, на початку воно задовольняє лише необхідні його потреби. Він постійно працює над поглибленням своєї залежності, прагнучи до повного підпорядкування волі Божій. Доки його не буде посвячено у довічне рабство, двері на «свободу» відчинені.

У давні часи існував дуже цікавий ритуал посвячення у безстрокову «неволю». «Як же раб скаже: Люблю я господаря мого, жінку мою й дітей моїх, не хочу виходити на волю, тоді нехай його господар приведе його перед Бога, підведе до дверей або до одвірка та й проколе йому господар вухо шилом, і той служитиме йому довіку» (Вих. 21:5-6). Кровний завіт — це справа дуже серйозна.

Духовний раб, у принципі, має спадщину («Знайте, що від Господа ви приймаєте нагороду спадщини, бо ви служите Господу Христу» (Кол. 3:24), але не володіє нею, поки не досягне необхідного духовного віку.

Можна дати коротке визначення раба Божого: це той, хто безпомилково знає волю Божу й бездоганно виконує її.

Ось Авраам посилав раба свого на пошуки нареченої для Ісака... Варто уважно прочитати увесь цей розділ, аби оцінити красу стосунків трьох дієвих осіб: Духа Святого, Авраама та його раба (Бут. 24). З огляду на обітницю Адоная та на ту роль, що її мав зіграти нащадок старого патріарха в майбутньому, Авраам доручив цьому чоловікові, можливо, найважливішу справу свого життя. Раб той був старшим у домі господаря, вів усе його величезне господарств і користувався найбільшою довірою серед слуг та родичів. Авраам дав йому великий скраб, що мав стати подарунком для дівчини, взяв з нього клятву вірності й відправив у далеку дорогу. Посланець, діставшись до міста Нахора, оскільки ніколи не бачив дівчини, просить у Бога знамення, пропонує кілька дій та слів, щоб йому не помилитися у виборі. І «він ще не скінчив говорити, як ось виходить зі жбаном своїм на

плечах Ревека...» Як все це чудово задумано, як бездоганно здійснено і якою красою та духовністю оповито!

ВІД УЧНІВ ДО СИНІВ

У попередніх розділах нашого дослідження ми розглянули дві своєрідні сходи руху до досконалості. Перша — внутрішнє сходження християнина від «немовляти» до «батька». Другу умовно можна назвати службовим ліфтом — від наймита до раба Божого. Є ще й третя. Можливо, найважливіша. Це особисті стосунки Господа з тими, кого Він обрав для майбутніх великих справ.

Учні

Саме зі своєрідної школи й почалися їхні тісні відносини. Пізніше ми докладно охарактеризуємо ознаки цього періоду. Тепер нагадаємо лише слова Ісуса, де Він дає чітке визначення учнівства: «Хто не несе свого хреста і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем Моїм» (Лк. 14:27); «Так кожен з вас, хто не зречеться всього, що має, не може бути учнем Моїм» (Лк. 14:33). У Лк. 14:26 Господь більш розгорнуто викладає ці умови.

На самому початку служіння Христа охочих стати учнями Його було чимало, але коли Ісус почав ставити практичні завдання, ряди їх сильно порідили: «З того часу багато з учнів Його відійшли від Нього і вже не ходили з Ним» (Ів. 6:66). Таким чином, від доброго рішення називатися чи вважати себе учнем до його практичного здійснення лежить тривалий час перебування всього життя, великих змін у характері, придбання глибоких духовних рис.

На початку свого духовного шляху майбутні апостоли були, мов діти: мало що знали, нічого не вміли. Працю з ними Ісус починає зі шкільництва, що тривало весь період Його служіння на землі і навіть після Його воскресіння (Лк. 24:27 та ін.). Зрозуміло, Він не збирався виховати з цих рибалок таких собі модерних фарисеїв, слова котрих не відповідали їхній поведінці та ділам. Він починає давати учням важливі практичні доручення. Поступово, у міру того, як майбутні апостоли примножували свої знання та зміцнювалися у вірі, виконання різноманітних завдань Ісуса перетворювалося на служіння Йому. Так у процесі постійного тісного спілкування відбувалося їхнє зближення.

Друзі

Працюючи під керівництвом Господа, служачи Йому у численних подорожах, ділячи з Ним шматок хліба, учні долають три важливі сходинки: наймитів, слуг і рабів. І ось наостанку Свого земного шляху, під час святкування Пасхи, Ісус сповіщає майбутнім апостолам надзвичайно важливу новину: «Я вже не називаю вас рабами, бо раб не знає, що робить господар його; а назвав вас друзями» (Ів. 15:15).

Про те, чим відрізняється друг від простого знайомого, співробітника чи навіть родича, напевно, не потрібно багато говорити. Лише другові відкриєш сокровенне, вірний друг втручить у біду, якщо ви зайняті якоюсь важливою справою, то саме друг буде вашим надійним партнером.

І на основі згаданих слів Ісуса з Ів. 15:15 можемо впевнено сказати: піднятися до рівня друга Божого, можна лише пройшовши етап «рабства». Тільки Ісус вирішує, кому надати це високе звання.

У Святому Письмі є чимало прикладів щирої дружби. Давид мав друга на ім'я Нусій. Це була мудра, смілива й віддана цареві людина, що цілковито виявилася під час заколоту Авесалома. Давид змушений був тікати, Нусій же не відступив від Давида, як це зробила більшість його колишніх соратників. Ризикуючи життям, архетипним повертається в Єрусалим, бере участь у нараді Авесалома й дає йому пораду, що стала першим кроком до поразки заколотників.

Ісус любив Своїх учнів, це гарна основа для справжньої дружби, але був і інший бік їхніх взаємин: Господь цілеспрямовано, можна сказати, планово готував їх до великої місії у майбутньому. «Істинно, істинно кажу вам: хто вірує в Мене,

то діла які Я творю, і він створить і більше цих створить» (Ів. 14:12). Можливо, на момент тієї розмови вони ще не були готові до тих великих звершень, але Ісус бачив їхнє майбутнє і, надавши їм високе звання Своїх друзів, тим самим сповістив, що передає їм Свою справу, і їм належить продовжити її на землі після відходу Вчителя.

«Я назвав вас друзями...» Друзі Бога — це надзвичайно важлива духовна висота, але не остання. Є ще вища сходинка, цілком доступна для тих, хто прагне до досконалості.

Брати, сини

«Друг любить протягом усього часу, він братом буде, коли спаде нещастя» (Прий. 17:17). Першою людиною, котра зустріла Ісуса після Його воскресіння, була Марія Магдалина. Сталася коротка розмова. Звичайні, прості слова, але яка в них глибина почуттів! Ісус сказав їй: «... йди до братів Моїх і скажи їм: «Я йду до Отця Мого і Отця вашого, до Бога Мого і Бога вашого». Він підносить учнів на найвищу точку духовного Синаю, називаючи їх Своїми братами, отже, й законними синами Небесного Отця.

Відбулося щось подібне до так званого кровного братання. Цей звичай практикувався у багатьох народів світу, у тім числі і в Ізраїлі. Коли давні й вірні друзі або цілі сім'ї, хотіли підняти свої стосунки на вищий рівень, вони укладали спеціальний договір. Майбутні кровні брати давали один одному обіцянку вірної, не порушеної дружби, брали на себе обов'язок захищати один одного від ворогів, не шкодуючи власного життя. Кровні брати мали все спільне: майно, гроші, на підтвердження своїх намірів обмінювалися верхнім одягом, зброєю. Умовно обмінювалися кров'ю, роблячи надріз на пальці. Шрам від цього надрізу був як печать завіту. Так само здійснювався своєрідний обмін іменами.

Особливо яскраво особливості цього звичаю проявилися у стосунках Давида та Іонатана. «І вони обидва склали умову перед Господом» (1 Сам. 23:18). До кінця своїх днів Давид виконував узяті на себе зобов'язання перед Іонатаном, хоча того вже давно не було на світі. Сам Бог нерідко укладав таку угоду з людьми, наприклад, з Ноем (Бут. 6:18), Авраамом (Бут. 15:18), Мойсеєм (Вих. 34:10) і з цілим народом (2 Цар. 11:17).

У лоні такого кровного завіту перебуваємо й ми: «Це кров Моя Нового Завіту, яка проливається за багатьох» (Мр. 14:24). Отже, бути братом Ісуса Христа, сином Отця Небесного — то найвищий духовний сан. Чи можна якось дізнатися, що нас звели на цю висоту? Не сумніваюся, Господь обов'язково сповістить нас про це в належний час, але Писання вже тепер дає три важливі ознаки.

Перша стосується стану внутрішньої людини. «Усі, хто водиться Духом Божим, сини Божі» (Рим. 8:14). Це вже не раб, який отримує розпорядження й виконує їх, це людина, яка власної душевної волі вже не має, її давно заміщено волею Отця, й людина виконує її як власну, жодним чином не відчувачи опору душі та духа.

Другу ознаку викладає Ісус у Мт. 5:44: «А Я кажу вам: любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас... щоб бути вам синами Отця вашого Небесного». Любити ворогів абсолютно неможливо звичайною, душевною любов'ю, на таке здатна лише любов Божа (агапе), що вилася в серця наші Духом Святим (Рим. 5:5), там укорінилася і досягла апогею.

Третя ознака акцентує увагу на діяльності: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться» (Мт. 5:9). Миротворець — поняття складне й охоплює практично всю християнську працю. Починаючи з найголовнішого — з євангелізації, бо навколишній світ може отримати мир лише з рук Ісуса, а Його треба прийняти; і закінчуючи найпростішим: утвердженням злагоди і взаємоповаги в суспільстві, у церкві, на роботі та в сім'ї. «Ухилийся від зла і твори добро, шукай миру і прагни до нього» (1 Петр. 3:11).

Далі буде.

ЯК У МОЛИТВІ ПОЧУТИ БОЖИЙ ГОЛОС

Божий голос завжди супроводжується Його присутністю. Бог говорить з нами, свідкуючи нашому духові: «Дух свідчить разом із духом нашим, що ми – діти Божі» (Рим. 8:16). «І нехай мир Божий панує у ваших серцях» (Кол. 3:15). Якщо при прийнятті рішення ми маємо мир, то розуміємо, що, скоріше за все, це від Бога. Якщо немає миру всередині – не роби ніяких кроків, поки мир не відновиться.

Один із важливих способів, яким Бог говорить з нами, – Його Слово. Читайте Біблію і просіть Духа Святого говорити з вами. Так виникає діалог. Бо молитва – це діалог з Богом. І це головна зброя кожного християнина.

Молитва, як зброя, має різновиди... Шостий розділ Послання до ефесян розкриває багатогранність

цієї зброї. Скажімо, прославлення і поклоніння руйнують задуми диявола. Апостол Павло прославляв Бога у в'язниці, і це відкрило тюремні двері. Клопотання – це найкраща допомога другові, який потребує Бога. Ти приходиш до Ісуса, Котрий і є Заступником, і постійно молишся і просиш Отця за нього. Молитва вдячності – як рух по сходах, а нарікання, навпаки, схоже на падіння. Ті, хто часто і щиро дякує Богові, бачить все навколо ясніше, ніж інші, вони дивляться на речі з Божої точки зору, а не людської.

Молитви, які Богові не до вподоби

Є три види молитов, які Богові не до вподоби: Перший вид – це молитва, в якій людина не шанує Бога, тобто не має страху Божого. Будь-яка молитва повинна виявляти пошану.

Другий вид – егоїстична молитва. Апостол Яків говорить: «Прохаєте – та не одержуєте, бо прохаєте на зло». Тобто у вас неправильні мотиви – «прохаєте... на розкоші свої». Цей світ шукає комфорту і задоволення. Якщо ви шукаєте Бога тільки

для вигоди, то не очікуйте, що одержите відповідь.

Третій вид – це молитва «на всяк випадок», якою рухає не віра, а щось, схоже на надію, що ця молитва може бути почута. Яків вчить, що до Бога необхідно звертатися з вірою, інакше нічого не отримаємо від Нього. Просити з вірою – означає бути впевненим в тому, що Бог чує і відповідає, не важливо, отримав ти відповідь негайно чи пізніше.

Божа відповідь на молитву не залежить від духовного зростання віруючого... Ісус сказав: «Коли будете молитися, не сумнівайтеся у своєму серці, але вірте». Той, хто щойно прийняв Христа, може вірити більше, ніж віруючий із 20-літнім стажем.

Як вистояти в проблемах

Молитва подяки і молитва-прославлення – потужна зброя в наших руках. Подяка тримає нас на рівні Божого сприйняття речей, хоча в природному світі все змінюється. Тому ми живемо вірою, а не під впливом обставин. Виявляючи вдячність Богові, ми сприймаємо все, що нас оточує, з точки зору

вічності. А коли прославляємо Бога, то бачимо Його силу, а не велич тих обставин, які борються проти нас.

Згадаймо: 10 із 12 розвідників, які повернулися з обіцяної землі, сконцентрувалися на жалких велетнях, і тільки два засвідчили, який великий їх Бог.

Молитва – це звернення до Отця з усвідомленням того, що Він – Цар, Творець, Господь, і з вірою, що Він за тебе заступиться. Молитва – це звернення до Бога з правдивим усвідомленням того, що Він – Творець і Владика всесвіту.

МИСЛЕННЯ, ЩО ПЕРЕВАЖИЛО ПРОБЛЕМИ

На початку XX століття архітектори з міста Сан-Антоніо зіткнулися з серйозною проблемою – центр міста швидко розростався, а повені створювали великі труднощі. Ріки протікали прямо через центр міста, і після кожної зливи рівень води піднімався, затоплюючи нижні поверхи і підвали житлових будинків та офісних споруд, розташованих поблизу. У 1921 році сильний потоп став причиною загибелі 50 чоловік і призвів до великих руйнувань. Після цього жителі міста вирішили діяти. Але як?

Було цілком очевидно, що необхідно змінити течію ріки, спрямувавши її далі від центральної частини міста. Архітектори розробили проект з дамбами та іншими техногенними системами, щоб змінити течію. Але що робити з вигином ріки в самому серці міста Сан-Антоніо?

Було запропоновано два варіанти вирішення цієї проблеми. Одна група людей була за те, щоб осушити ріку в цьому місці, зробити водовідвідний канал, а зверху прокласти асфальт. Досить довго цей план був основним.

Але була й інша група людей, які розуміли, що ріка дуже гарна і володіє надто великим потенціалом, щоб ховати її під асфальт. Вони гаряче переконували архітекторів міста розглянути варіанти зміни течії ріки, але при цьому зберегти її красивий вигин. У підсумку ця ідея втілила в життя. Сьогодні це місце відоме як знаменита Набережна в центрі Сан-Антоніо, з її прогулянковими теплоходами, гарними крамницями, ресторанами і живописними краєвидами.

Виникає питання: як люди, дивлячись на одну і ту ж проблему, бачать зовсім різні рішення? Для більшості з нас проблеми, з якими ми стикаємося, здаються величезними, не вирішуваними і просто лякають. Нам треба думати про рішення, які перевищуватимуть нашу проблему. Люди, які мислять широко, не задовольняються «латанням дірок».

Можливо, це прозвучить банально, але будь-яка проблема супроводжується унікальною можливістю. Історія Набережної в Сан-Антоніо нагадує про цю істину.

Бог наділив нас дивовижною здатністю – творити, мріяти, уявляти, проектувати і втілювати в життя неймовірні реалії майбутнього. І ці здібності проявляються зазвичай в момент, коли ми стикаємося зі складними завданнями. Не дозволяймо проблемам обмежувати політ творчого мислення. Бог набагато більший за наші проблеми. Він Той, «Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас» (Еф. 3:20).

ПОМІРКОВАНІСТЬ

«А ти говори, що відповідає здоровій науці. Щоб старі чоловіки тверезі були, поважні, помірковані, здорові у вірі, у любові, у терпеливості» (Тит. 2:1-2).

Поміркованість – чудове слово, що несе в собі багатий зміст схожих за значенням понять. Це і розсудливість, і стриманість, тверезість, самоконтроль, терпеливість. Прекрасний букет з багатьох кольорів. У Писанні знаходимо це слово дев'ять разів, і п'ять з них – у дуже короткому Посланні Павла до Тита.

Скелясті гори, що потопають в океані зелені, свіже морське повітря, у тропічному леготі чути дивовижний аромат пшеничних полів, виноградників і оливкових дерев. Сільськими дорогами, вдихаючи запах лимонних дерев, йде молодий чоловік. У нього в сумці лист апостола. Він поспішає на зустріч з церквою, щоб усім прочитати цей лист.

Читаючи, не можна не помітити, як одне слово апостол повторює й повторює. Поміркованість! Поміркованіми мають бути пресвітери, дружини, старі, юнаки, християни. Слово, що стосується всіх і кожного.

Крит був відомий своєю гріховністю,

а брехня тут цінувалася більше за щирі правду. Недарма ще за шість століть до цього Епіменід, критський філософ і поет, влучно зазначив: «Критяни завжди брехливі люті звірі, черевані лінії». Причому самі критяни ніскільки не соромилися сказаного, навіть гордились своїми гріхами.

«Говорить по-критськи» – так характеризували стародавні греки брехливу людину.

– Станьте окрасою вчення, яке ви прийняли, – пише апостол Павло. – Засіяйте, як світла, досі небачені тут світлом благочестя, правди і стриманості.

Будь поміркованим – це важливі слова для юнака, в очах котрого полум'яніє пристрасть, а в жилах, наче молоде вино, кипить кров. Він повинен стати поміркованим. Йому належить загнати хіть. І він вибирає чистоту і стриманість.

Поміркованість – як дихання для жінки, сусідки якої раніше перешіптувалися про те, що вона робить, коли чоловік виїжджає на ринок, і хто гріє їхнє ложе, поки він торгує пшеницею.

Та як тільки вона почала ходити до християн, її перестали цікавити інші чоловіки. Вона перестала обмовляти. Їй хочеться бути вірною своєму чоловікові.

Її одяг – правда. Її улюблене заняття – виховувати дітей і прикрашати затишним житлом. Поміркованість у всьому.

... Старий, що раніше щедро осипав усіх лайкою, дуже змінився. Підвісившись з колін, він виходить на подвір'я, де його старший син вже цілу годину марно намагається полагодити плуг і навіть не дивиться в бік батька, боячись наваритися на образливі слова і зневагу.

Старий мовчить, і це лякає сина. Він розуміє, що варто батькові розкрити рот, і всі домашні й сусіди дізнаються, звідки в нього руки ростуть і що в нього в голові замість мозку.

– Що це з ним? – запитує себе син. – Чи, бува, не захворів?

– Синку, – нарешті каже старий.

– Ну, зараз почнеється, – аж зіщулюється хлопець.

– Синку, ти не з того боку взявся, – обережно показує батько палець.

Мить – і плуг готовий до роботи. Син старається приховати своє здивування і скося поглядає на старого, котрий знову замовк.

– То я йду до лопи.

– Йди з миром!

На цьому острові не вистачало поміркованості. Але тепер все буде інакше – бо тут засяяло світлом Христової любові і поміркованості Божої церква.

ОБРАЗЛИВІСТЬ І ЗДОРОВ'Я

«Хто-небудь образив тебе? Благай Бога, щоб Він змилював тебе над ним: він брат твій, член твій», – писав Іван Златоуст.

Уявіть, що ви їдете на автомашині, поспішаєте і раптом... дорогу вам переходить стадо корів чи отара овець. Вони йдуть статечно, з гідністю помахуючи хвостами, і зовсім нікуди не поспішають. Безперечно, ви на них не образитеся.

Якщо на вас нападе грабіжник, то, швидше за все, ви також не образитеся, як ви злякаєтеся і втечете, або розгніваєтеся і почнете з ним боротися. Але якщо ви побачите, що ваш друг знехтував вашими інтересами або той, кого ви любите, поведеться з вами не так, як ви від нього очікуєте, то виникає неприємне почуття, яке називається образою.

Виходить, емоція виникає із зіткнення власного уявлення про поведінку іншої людини з реальною поведінкою цієї людини. При цьому важливо, щоб та, інша людина, була значимою, важливою.

Образливість – це бажання кращого ставлення до себе, ніж те, яке людина отримує від свого оточення. Тобто ми ображаємося тоді, коли вважаємо, що заслуговуємо на краще ставлення.

Схильна ображатися людина охоче підтримує

розмови про несправедливість у світі, про невдячність дітей і знайомих, низьку зарплатню, скаржитися на нерозуміння людьми її складної натури і на їх нездатність оцінити високі риси її характеру.

У побуті вона вередлива, поведеться, як дитина. Подивіться на вираз свого обличчя, коли ви ображені: воно стає по-дитячому злим! Ображаючись, я експлуатую любов іншого і керую його поведінкою, караючи його відчуттям вини. У взаємодії двох людей образа одного обов'язково доповнює відчуття вини іншого. Якщо інший не буде почуватися винним,

то образа стає даремною. Ми не ображаємося на тих, хто нас не любить. Тобто образою незрілі люди маніпулюють іншими для своєї вигоди.

Образа вкорінюється в них, руйнуючи організм, що призводить до різних, і найчастіше – ракових захворювань. Саме по собі почуття образи не завдає великої шкоди, якщо людина вміє прощати. Дуже важко простити матері, яка не працює, п'є, не турбується про дітей, що голодують і задихаються від спиртного чаду в захлапленій, брудній квартирі. І таких прикладів багато. Яку любов треба мати, щоб

пробачити таке? Тільки Божу любов – любов агапе, яка не будується на емоціях, а приймає вольове рішення робити так, як правильно, а не так, як хочеться по плоти.

Але дуже часто люди ображаються через якісь побутові дрібниці: хтось щось не так сказав, або прогледів, або подумав, або просто тому, що «чоловік не такий, як я хотіла би». І рвуться родинні зв'язки, руйнуються сім'ї. І часто так і відходять люди в інший світ, залишаючи наступним поколінням у спадок підвищене почуття образливості, що переходить в манію, а разом з ним і супутні захворювання. Образа руйнує організм, включаючи розумову агресію, виснажує імунну систему.

Однак легко сказати: простіть! А як? Як навчитися не ображатися?

Найперше помоліться, щоб Бог допоміг вам побачити цю потребу. Щоб навчитися не ображатися, треба вміти розпізнавати образи, розуміти свої очікування, вміти реально оцінювати свою поведінку. Хай Бог допоможе нам у цьому.

Коли нас, на нашу думку, образили або принизили, подумаймо, що якщо це неправда, то це нас не стосується, і краще помолімося за ту людину; а якщо правда, тоді й ображатися не варто, треба вирішувати проблему і змінюватися.

М. Паренко.

№ 7 (154)

Виходить щомісяця

липень 2017 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Віталій Петрашук;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 2600200007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726